

DR. ERDEY FERENC:

ENGESZTELŐ SZENTÓRA

ELMÉLKEDÉSEK

BUDAPEST, 1943
KORDA R. T. KIADÁSA

ERDEY FERENC:

ENGESZTELŐ SZENTÓRA

ELMÉLKEDÉSEK

BUDAPEST, 1943
KORDA R. T. KIADÁSA

Nihil obstat. Dr. Stephanus Kosztolányi censor dioecesanus.
Nr. 3610/1943. Imprimatur. Strigonii, die 30. Aprilii 1943.
Dr. Michael Török vicarius generalis subst.

Korda R. T. nyomdája, Budapest, VIII., Csepreghy-utca 2.

Elöljáróba

Mikor nagy vihar van kitörőben, minden élőlény félénken összehúzódik, menedék után néz. A nagy világégésben, mikor világok roppannak össze és nemcsak egyesek, családok, hanem egész országok pusztulnak el, félénken és aggódva nézünk körül.

Mi lesz velünk?

Senki sem leplezheti aggodalmát, lelki gyötrelmét a maga, családja és országa sorsa felett!

Ez az aggodalom sugallta, hogy ott keressünk menedéket és segítséget, ahol egyedül található, mikor az emberi okosság, bölcsesség megáll és csődöt mond! Egyedül Istennél a segítség, a menekvés!

Ezt kereste lelkünk a budapesti Egyetemi Templom engesztelő óráin is, mikor az 1941—1942. egyetemi évben, minden hó első péntekén összejöttünk, hogy engeszteljünk és Isten irgalmát kérjük a nehéz időkben. Ezekből az engesztelő szentórákból nőtt ki az engesztelés műve, egész kis gárda, mely önmagát ajánlotta fel Istennek engesztelő áldozatul, hogy Istent könyörületre, irgalomra bírja magáért, hazájáért, az Egyházáért és a lelkekért. Ennek életprogramját már kézbe adtuk az „Engeszteljünk! Önfel-

ajánlás!" c. kis könyvecskében, mely pár hét alatt bejárta az országot és az engesztelés szellemét keltegette mindenfelé, az Istent nagyon szerető lelkek körében.

Éppen ez a nagy lelki megmozdulás igényelte, hogy azok az elmélkedések is jelenjenek meg, melyek az engesztelés művét megindították.

Szolgáljanak ezek az elmélkedések kedves emlékül mindazoknak, akik az engesztelő szentórákon valóban résztvettek. De vigyék el az engesztelés lelkét és gondolatát mindenfelé, segítség mindazokat elmélyülni, akik magukat szívesen ajánlják fel Istennek engesztelő áldozatul. Segíteni fogják ezek az elmélkedések azokat is, akik szeretnének olyan helyen is engesztelő szentórát tartani, ahol nincsen lelki-
atya, aki nekik az elmélkedési pontokat előadná.

Legyen ez a kis kötet kicsiny tömjén-
szemecske az engesztelő szeretet izzó parázsán!

1942. Jézus szentséges Szívének ünnepén.

A SZERZŐ

SUSCIPE! . . . MISERERE! . . .

Mélyen leborulva a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, szeretettel köszöntjük, imádjuk a legfenségesebb Szentséget, az Oltáriszentségben rejtőző édes isteni Üdvözítőt. Mondjuk áhítatos lélekkel: Üdvözlünk Téged, isteni Megváltónk, aki szeretettedben nem tudtál elválni mitőlünk! Érezzük ennek az isteni Szívnek dobogását és melegét, amely harminchárom évig itt a földön járt, hogy tüzet gyújtson, az isteni szeretetnek a tüztét, de kevés volt neki a harminchárom esztendő, itt maradt közöttünk az idők végéig, hogy mindannyiszor lángragyujtsa mindannyiunk szívét, valahányszor hozzá közeledünk.

I.

Krisztus akarja!

„Egy óráig virrasztani!”

1. Amikor most megnyitjuk a szentórát, hogy az Ő isteni akarának, kívánságának tegyünk eleget, megelevenedik emlékezetünkben az a jelenet, amikor az isteni Üdvözítő eltávozik az utolsó vacsora terméből s magával viszi az apostolait a Getszemáni-kertbe, hogy

készüljenek a nagy áldozatra. Magános helyre megy, ott leborul, végigszenvedi szenvedésének minden kínját, majd bekövetkező kereszthalálának rettenetes gyötrelmeit és fájdalmát. Látja maga előtt a bűnnek nagyságát, és amint ott gyötrődik az elhagyatott éjszakán, végigéli lélekben mindazt, ami vár rá. Isteni Szíve végtelen szomorúsággal telik el, mert látja, hogy milyen rettenetes az a bűn, amelyet neki magára kell vennie, milyen rettenetes minden gonoszság, amellyel az emberek megsértik Őt. De még inkább az a körülmény okoz neki legkínosabb szenvedést, hogy ezt sokakért hiába teszi. Amint így imádkozott és elmélkedett, visszatérve alva találja az Ő tanítványait. Szomorúan szól hozzájuk: Nem tudtatok-e velem együtt egy óráig virrasztani? Vigyázzatok, nehogy kísértésbe essetek! Az édes Üdvözítő elvárta azt tanítványaitól, hogy együtt virrasszanak vele és imádkozzanak, de azok nem tudtak egy órát virrasztani. Akkor elment az isteni Üdvözítő, újra szenvedett, újra visszatért, a tanítványok újra alsznak. Most már nem szól. Harmadszorra találkozik visszatértében Júdással, aki elárulja. Elfogják. Az apostolok ezt látván, gyáván megfutamodnak. Nem mernek vele maradni.

A szentórának mivolta és a feladata ez: legalább egy óráig virrasztani az Úrral, vele együtt maradni, átgondolni, átgondolni a Getszemáni-kert nagy, jelentős misztériumát!

Együtt a szenvedő Mesterrel.

2. A szentórán legalább én csatlakozom az Üdvözítőhöz, ha már az apostolok nem tudták megtenni! Átgondolom a bűn rútságát, amelyet az isteni Üdvözítő akkor látott és amely miatt oly nagyon szenvedett. A keresztfájdalma átjárja teljesen! — Milyen lehetett ez a szenvedés, mikor csak a gondolatától is már vért izzad?! . . . Az isteni Üdvözítő kínszenvedésének rettenetes volta mutatja nekünk, hogy milyen rettenetes a bűn Isten előtt! Azonban az Úr Jézus kínszenvedésének nagyságát még tetézi a lelki szenvedés, hogy Ő igen sok lélekért mindent hiába szenved, hogy milyen sokan lesznek, akik megvetik az Ő kereszthalálát. Nem fogadják el a kegyelmet, nem fognak majd megtérni akkor, amikor a keresztfán látják az Úr szenvedő tekintetét.

A szentóra alapgondolata.

3. Ez a szentórának az alapgondolata: odamenni a Getszemáni-kertbe az Üdvözítőhöz, vele együtt imádkozni. Ez a szentórának a programja: megvigasztalni Őt a szenvedésben. Átérezzük az Úr Jézus minden keserűségét, hogy legalább a mi lelkünkben ébredjen a szent elhatározás: legalább miattunk ne hiába szenvedjen az Üdvözítő. Imádjuk Őt az Oltáriszentségben és kérjük, hogy mi a bűnben soha meg ne átkodjunk, hogy a sátánnak mindig ellene mondjunk és Krisztus zászlajához csatlakozunk!

II.

Legalább te!

„Mindaz kevés! . . .”

1. Az isteni Üdvözítő nemcsak az apostoloknak tett szemrehányást, hogy nem tudtak vele virrasztani és imádkozni, hanem egy kedves kiválasztottjának is. 1674-ben megjelent Alacoque Szent Margitnak, éppen egy szentségkitétel alkalmával, elmondta neki mindazt, amit az Olajfák hegyén elszenvedett, de minden győtrelem, ami a keresztfán jutott neki osztályrészül, mindaz kevés ahhoz képest, amellyel az emberek újra és újra megszorítják. Mintha semmibe sem vennék mindezt — mondta az isteni Üdvözítő. Többet is tenne értünk, hogyha nem tapasztalná, hogy az emberek szeretetéért szeretetlenséggel fizetnek. A helyett, hogy megindulnának lelkük mélyén és megengesztelnék Őt, újra megszorítják. Az isteni Üdvözítő ekkor megmutatta szenvedő, szerető Szívét, hogy lássa Alacoque Szent Margit és lássa mindenki, aki szeretve néz az Oltáriszentségre, mennyire szenved a Szent Szív, mert az emberek még mindig nem szűnnek meg Őt szomorítani . . .

Mit érez most az Üdvözítő napjainkban és most, itt a szentórán? Látja-e tekintetünk az Ő fájdalmát? Ha körülnéznünk, láthatjuk, hogy a bűn nagyon is megsokszorozódott és arra törekszik, hogy arcába ne vessen az erényességnek és szembe támadjon mindent, ami szent és tiszta.

„Legalább te!”

2. A mi kis országunkban nem tapasztaljuk-e a bűnnek özönét, amely tombol körülöttünk? Mernők-e mondani, hogy nálunk az isteni Szív nem szenved? Érezzük a lelkünk mélyén, hogy az isteni Szent Szívnek ma talán még nagyobb a szenvedése, mint amilyen valaha is volt! Legalább te vigasztald meg, járulj igaz szeretettel az Úr asztalához, különösen a hónap első péntekén, amely az Ő szent Szívének van szentelve! Azt kívánta az Úr Alacoque Szent Margittól, hogy minden csütörtökről péntekre virradó éjjel keljen fel, lélekben elmélkedje át, amit Ő az Olajfák hegyén végigszenvedett, és engesztelje meg Őt. Megígérte az Úr, hogy végig fogja vezetni őt az Olajfák hegyén átélt elhagyatottságán, minden szenvedésén. Azután felszólította, hogy vezekeljen, könyörögjön és tegyen eleget a bűnökért.

Innen ered a szentóra. Az Úrnak a kívánsága az! Nemcsak Alacoque Szent Margitnak nőtt a szívéhez, hanem sokan, nagyon sokan voltak a kiválasztottak közül, akik megértették az Üdvözítőnek e kívánságát.

„Legalább mi!”

3. Tombol a gonoszság és a bűn! . . . Mi, legalább mi értsük meg, hogy a szent Szív szenved! Tőlünk is azt kívánja az Úr, hogy letérdeljünk előtte és gondoljuk át, elmélkedjük át az Ő szenvedését és szomorúságát, amelyet az emberek okoznak. Engeszteljük meg Őt legalább mi

a bűnösök helyett, hogy az Úr haragja le ne sujtson rájuk. Vezekeljünk és imádkozzunk, hogy az Úr haragja engesztelődjék, hogy szomorúsága enyhüljön és ajánljuk fel legalább mi szeretetünket! Reggel szívünkbe fogadtuk Őt, most eljöttünk, hogy megengeszteljük, hogy könnyörögjünk a bűnösökért!

A vezeklés kis hőse

4. A keresztény üldözések idején Lyon városában egy szegény szolgálóleány titokban felhasította talpát és napkelte előtt kirohant az utcára, hogy vérével vezekeljen azok bűnéért, akik az éjjel megbántották az Urat. Egészen biztos, hogy az ő vezeklése tartotta vissza Isten büntető kezét a városról és annak lakóiról.

Mi is ebben a szellemben jöttünk össze. Vezekeljünk és engeszteljük az Urat, hogy bocsásson meg nekünk és minden bűnösnek. Vigasztaljuk meg legalább mi Jézusunkat szeretetünkkel.

Ezen a szentórán bocsáss meg a bűnösöknek, Uram!

III.

Mit tegyek, Uram?

Végezzünk szentórát!

1. Legalább te engeszteld meg az én szívemet! Így szól a szentórán mindannyiunk lelkéhez az isteni Üdvözítő. Legalább mi engesztel-

jük meg Őt, testvéreim, úgy amint Ő azt egykor az apostoloktól, később Alacoque Szent Margittól kívánta.

Tegyünk eleget itt nyilvánosan legalább minden hónap első péntekén. Az isteni Üdvözítő ugyan minden héten kívánta ezt Szent Margittól. Minél inkább megértjük mi is az Ő kívánságát, annál inkább ébred a vágy, hogy elvégezzük ezt a szentórát, lehetőleg minden héten mi is. Végezzük el azzal a szellemmel és lelkülettel, mint Alacoque Szent Margit.

Suscipe! ... Miserere! ...

2. Mi a szelleme a szentórának? Ugyanaz, mint a szentmiseáldozat bemutatásának. Amikor a felajánlás bekövetkezik a szentmisében, a pap az aranyozott paténára helyezi a Szentostyát és mondja: „Suscipe Domine...” „Fogadd, Uram”... A mi életünk is ilyen áldozat legyen, melyet mindenegyes szentmisében Krisztus áldozatával egyesítünk. Helyezzük mi is oda a mi szívünket, a mi Krisztust szerető lelkünket, odaadásunkat, vezeklésünket, imánkat és elmélkedésünket, kötelességteljesítésünket! Suscipe Domine... nekem nincs aranyam, nincs kincsem, fogadd azt, amim van: szívemet, életemet, munkásságomat!... És tegyük hozzá: „et miserere nobis...” „és irgalmazz nekünk”. Ez a szentórának gondolata, hogy mi is érezzük a bűnnek a nagyságát, úgy mint az édes Üdvözítő az Olajfák hegyén érezte. Nem mondhatjuk bűnök mellett elmenve, hogy mi közöm hozzá.

Ha mi együtt érzünk Jézussal, akkor a mi szívünket is hasogatja a bűnnek fájdalma. Suscipe Domine... Miserere nobis! Fogadd, Uram... és bocsáss meg!

Mit tegyünk a paténára?

3. Ne mondjuk, hogy én nagyon elfoglalt ember vagyok és nem érek rá. Ó testvéreim! — A szentórát ünnepélyesen ugyan havonta tartjuk a templomban, de lehet azt bárhol és bármikor is tartani. A gyermeknevelés nehéz terhe és az édesapák mindennapi gondja a kenyérkeresethez köt? Szentelj akkor egy órát az engesztelésnek ott, ahol vagy. — Vegyük elő a rózsafüzért vagy elmélkedjünk, olvassunk lelki könyveket és ezeket ajánljuk fel az Úrnak: Suscipe Domine... Fogadd, Uram...! Vagy ha a fáradtság súlyát érzitek, ajánljátok fel azt! Tegyétek a paténára a szenvedéseket és mondjátok: Suscipe Domine... Senki sem mondhatja, hogy semmije sincs, mert legalább szenvedése van, akár fiatal, akár öreg! A mindennapi élet fohászait, szent áldozatát, imáit, társadalmi kötelességét, mind odaadhatjuk az Úrnak! Amit az Úrnak gyűjtöttünk, bárhol felajánlhatjuk, csak egy órát töltsön ki!

Nem szentimentalizmus!

4. Ne mondjuk, hogy ez a szentóra nem a mai idők gyermekeinek való, hogy ez a vallásos életnek szentimentális megnyilatkozása. Nem

szentimentalizmus az, amikor az isteni Üdvözítő úgy szenved, hogy vérrel veritékeznek. Nem szentimentalizmus az, amikor mi is érezzük a bűnnek nagyságát. Nem fájó-e, hogy a világ úgy megtelt bűnnel napjainkban, mint Szodoma és Gomorra! Amikor az Úr el akarta törölni a föld színéről a két várost bűnei miatt, akkor Ábrahám azért könyörgött az Úrhoz, hogy ha ötven igazat talál, irgalmazzon a népnek. De aztán félt, hogy nem lesz annyi, negyven igaz kedvéért kért irgalmat, majd végül leszállt tízig, és ha tíz igazat talált volna az Úr, megmenekült volna Szodoma és Gomorra!... Amikor a választott nép bálványimádásba esett, akkor Isten kinyilatkoztatta Mózesnek, hogy leveszi kezét a népről. Mózes addig könyörgött ott a szent hegyen, amíg az Úr megkegyelmezett a választott népnek. Látva Mózes könyörgését, amelyben felajánlotta imádságát és engesztelését a nép bűneiért, megkegyelmezett nekik. Ez nem szentimentalizmus! Amikor átérezzük mi is a bűnnek gonoszságát, de méginkább a szent Szív szomorúságát, akkor mi is odamegyünk az Oltáriszentséghez és mi is így imádkozunk: *Suscipe Domine...*, ne tekintsd a bűnösök gonoszságát, hanem irgalmazz, kegyelmezz! Ez nem szentimentalizmus! Ott a szentek sora, imádkoztak, vezekeltek, nemcsak magukért, hanem testvéreikért is! Ez nem szentimentalizmus! A szentek imáját, vezeklését, hősiek erényeit tekintve az Úr megenyhült és irgalmazott a bűnösöknek.

Ez a szellemi töltse el a mi szívünket! Vigyük oda a mi szívünk szeretetét, életünket és

vezeklésünket az Úr színe elé és mondjuk: Sus-
cipe Domine . . . fogadd Uram . . . et miserere
nobis . . . és bocsáss meg nekünk! Bocsáss meg
nekünk és ennek a bűnös népnek!

A KÁRHOZAT ÖRVÉNYE

Úgy érezzük most, az Oltáriszentség előtt, hogy lelkünk a sötétségből a világosságra tér. Az utcákon járva-kelve lelkünkre nehezedik a sötétség, amely téli estéken mindent elborít. Amint belépünk a sötétségből a templomba és kigyúlnak a fények, úgy érezzük, hogy lelkünkben is világosság derül. Krisztus világossága, amely az Oltáriszentségből világít, megvilágítja mindazok szívét, akik most hívő lélekkel borulnak le itt, előtte.

I.

Hogyan látta ezt Jézus?

Jézus az Olajfák hegyén

1. Gondolatban visszaszállunk az Olajfák hegyére. Egyszerre megelevenedik előttünk Krisztus képe az Olajfák hegyén, amint remeg egész testében és vért izzad attól a szörnyű látványtól, amit lelkében szemlél. Ugyan mi lehet az, amit a Mester ott lát? Vajjon mi lehet, ami az isteni Üdvözítőnek vérét kisajtolja ereiből? Mit lát, amidőn maga elé varázsolja a lelkeket, akikért meg kell halnia? Látja a rettenetes kint,

a rettenetes örvényt, amely az elkárhozottak sorsa. Annál rettenetesebb vízió nincsen, mint az, amit ő látott ott. Azoknak kimondhatatlan szenvedését is látta, akik a kárhozatra jutottak. Az elkárhozásnak a legrettenetesebb büntetése az, ami a bűnnek is a lényege: elszakadni Istentől. Az Üdvözítőnek az volt a célja, hogy ebből a rettenetes kárhozatból visszatérítse az embereket a mennyei Atyához, de a bűn eltépi őket tőle. A kárhozat ez a rettenetes végső ítélet: legyen a bűnösnek szándéka szerint, az örökkévalóságig maradjon elszakítva az Istentől! Ez a kárhozat lényege!

Az Üdvözítő azért jött a földre, hogy mindenkit megmentsen ettől a rettenetes kárhozattól. És mégis milyen sokan, megszámlálhatatlanul sokan nem akarják az ő megváltó kegyelmét fölhasználni! Rosszabb a sorsuk, mint ha nem váltotta volna meg őket Krisztus. Nem lesz többé mentség!

Nézzünk mi is bele ebbe az örvénybe!

2. Mi lesz a bűnössel, amikor Isten kimondja az utolsó ítéletet?

Berchmans Szent Jánost Froymont kanonok házába vette és nevelte, hogy hivatásához segítse. Egy alkalommal magával vitte őt zárándok útjára, és a templomban, a Szűzanya oltáránál sokáig imádkoztak. Már beesteledett, mikor másik úton haza indultak. Útjuk sűrű erdőn át vezetett, de vezetőjük cserbenhagyta őket. Amint az erdőben tévelyegtek, szörnyű vihar támadt.

Alig tudtak előre haladni, mert a sötétben az utat sem látták. De hirtelen nagyot villámlott az ég és annak fényénél megláttak egy ösvényt. Megindultak rajta, újra hirtelen villám cikázik és akkor látják, hogy micsoda mélységes szakadék szélén vezet az útjuk. A Boldogságos Szűzanya így segített rajtuk a villám fényével, hogy félre ne lépjenek és a mélységbe ne zuhanjanak.

Ilyen mély, ilyen végzetes örvény a kárhozat is, ahová azok jutnak, akik letérnek a helyes útról, az Úr útjáról. Az isteni Gondviselés is sokszor világítja meg a mi utunkat. Ha mégis könnyelműek vagyunk, belezuhanunk abba az örvénybe, amely a pusztulás és kárhozat.

Elveszni örökre és visszavonhatatlanul! Gondoljuk meg, mit jelent ez! Elveszteni minden reményt, hogy valaha is boldogok lehetnénk. El tudjuk-e képzelni itt a földi életben, hogy egyszer belezuhanunk az örök kárhozatba?! Milyen vigasztaló itt a földön, hogy egyszer majd vége lesz a szenvedésnek, egyszer majd begyógyul a seb! A remény enyhíti a fájdalmat. Odaát azonban a remény is megszűnik és örökre a reménytelenség sötét éjszakája szakad a kárhozott lélekre.

Tetemrehívás

3. A középkorban, ha valakit meggyilkolva találtak, tetemre hívták a gyanús egyéneket, mert azt tartották, ha a gyilkos megjelenik, a halott sebei újra vérezni kezdenek. Krisztus drága vére nemcsak a jóknak lelkén csillog, ott lesz a jele

a kárhozottak lelkén is. Az Úrnak drága vére tetemre hívja a gonoszokat is.

Kérjük az Urat most az elmélkedésben, hogy az Úr Jézus drága vére mossa le a mi bűneinket! Az ő vére csillogjon a mi lelkünkön, de ne a kárhozatra, hanem az örök üdvösségre! Legyen üdvösségünk záloga!

II.

A világ aposztáziája

Rohan a kárhozat felé

1. A mai világ rohan a kárhozat felé. Megdöbbentő, hogy az emberek milyen vakon rohanak a bűnbe. Hogyha nemcsak emberi szemmel nézzük a világ folyását, hanem hitünk szemével, akkor megdöbbentő, hogy a mai korban a legtöbb ember úgy él és úgy vétkezik, mintha nem volna lelkük, mintha nem volna kárhozat és örökkévalóság.

Hogyha a mai kornak ezt a romlását, Krisztustól való elszakadását látjuk, nem mondhatjuk, hogy ez engem nem érdekel, mi közöm hozzá, számomra csak az a fontos, hogy megmentsem az én lelkemet! Ha százezrek, ha milliók pusztulnak el, nem mondhatom közömbösen, hogy az nem tartozik hozzám! ...

Nem lehetünk közömbösek!

2. Nem nézhetjük közömbösen, hogy vesznek a lelkek, hogy százezrek, milliók kárhoznak

el örökre! Mikor a gonoszság nem elégszik meg a maga bűnösségével, hanem mindenáron rá akarja nevelni az ifjúságot is és a maga kezébe akarja kaparintani a gyermeket, nem lehetünk közömbösek! A bűn él és a gonoszság nem halad el mellettünk nyomtalanul. Olyan, mint a nagy vizáradás, amelynek hullámai a kis szigetet is körüljárják, míg el nem mossák. Érinti a gonoszság a család életét, az ifjúság lelkét és a mi üdvösségünket egyaránt.

Mikor a spanyol háború folyt és vérbe, füst-felhőbe borította ezt a régi katolikus államot, akkor mondta egy édesanya: milyen rettenetes, hogy a szülők mindent feláldoznak és a végén elszakítják erőszakkal a gyermeket az anyjától, elviszik idegenbe, hogy megmérgezzék a lelkét a szülők, a haza, az Isten ellen; aztán így hozzák vissza őket! Ennek a katolikus édesanyjának a fájdalmába bele tudok-e pillantani? Hogy reszket az ő gyermekének az örök üdvéért is! ... Valóban borzasztó úgy elszakadni az édesanyától, hogy soha többé ne lássa! Örökre!

Pedig majd egykor, amidőn ítél az Úr, akkor majd látni fogjuk ennek a bűnös világnak, ennek a szennyes áradatnak rettenetes sodrát és borzasztó rombolását. Ott áll az apa és a gyermeke egymás mellett és látja, hogy bűnös a gyermeke. Hiába akar a gyermek belekapaszkodni apjának karjába, az Úr angyala elválasztja őket. Mily rettenetes ez a szétválasztás! Az édesanya kénytelen visszaborzadni, mert elkárhozott az ő gyermeke. Vagy fordítva, milyen lesz az elválás ott az örök élet küszöbén, mikor a gyermek

nem tud már segíteni a szülön. A gyermeket az Isten kegyelme megmentette, az édesanyának vagy apának hiába adott kegyelmet. Most ott állnak és várják az ítéletet. Az Úr angyala elválaszt apát, anyát, gyermeket, szülőt, jóbarátot, munkatársat. Akkor az egyik ajkán átok, a másiken boldogság hangzik. Az egyik az örök kárhozát, a másik az örök üdvösség felé indul. Utoljára látják egymást!... Elképzzelhetetlen! Olyan rettenetes, hogy nem is igen szeretünk erre gondolni, pedig be fog teljesülni! Elválasztják az Úr angyalai a jót a rossztól. Nem lesz többé kapcsolat! Csak egy számít, hogy tiszta-e a lelke a bűntől, vagy pedig bűnnel terhelve lépi át a küszöböt! Hiába akarnak a rosszak a jók közé vegyülni! Hiába akarnak egymáson segíteni azok, akik itt a földön együtt éltek! Midőn az Úr kimondja az ítéletet, megnyílnak az ajtók, s akkor hiába akarnak a gonoszok visszalépni, nincs többé menekvés számukra! Hiába tekintenek mégegyszer abba a másik, boldog országba, talán egy pillantást vethetnek oda csupán azért, hogy annál rettenetesebb legyen az önvád: magam vagyok az oka, hogy ezt elvesztettem örökre!

Nem engedhetem!

3. Nem lehetünk közömbösek tehát, hogy az élettárs, a gyermek, a szülő szereti-e a jó Istent! Nem lehetünk közömbösek, hogy a mi ismerőseink, barátaink a jó Istent szeretik-e vagy elszakadnak tőle, mert a földi élet után rettenetes lesz az az elválás, amely az utolsó ítélet után fog bekövetkezni!

Nem engedhetem, hogy az én szüleim, gyermekeim, testvéreim, barátaim, ismerőseim rossz útra térjenek és kárhozatba rohanjanak! Az isteni Üdvözítőt nem hagyhatom, amint mindezt látja és vért izzad! Ezért izzad vért! És mikor látom azt, hogy miért szenved, odamegyek hozzá és megvigasztalom őt. Én úgy érzem, hogy nekem az Úr segítségével valamit tennem kellene, hogy ne rohanjanak az emberek a kárhozat útján és ne legyenek örökre elszakítva szeretteiktől és az örök élettől. Nem tudhatjuk vagy nem mondhatjuk, hogy minket soha nem érint a bűn. Egyetlen feladat itt a földön a lelkek sorsa! Minden más eltörpül, az anyagi vagy más gond a mellett, ami az örök boldogságra vezet! Mindent meg kell tennünk, hogy megvigasztaljuk az Úr Jézust, hogy megmentse szeretteink lelkét az örök kárhozattól és biztosítsuk számukra az örök boldogságot!

III.

Lelkeket menteni!

Nemcsak a papság dolga!

1. Lelkeket menteni nemcsak a papság dolga! Igaz ugyan, hogy a jó Isten elsősorban őket választotta ki erre a szent küldetésre, hogy egy egész életet áldozzanak a lelkek üdvözítésére, hogy megmentse őket az örök boldogság számára. Ezért halmozza az Isten jósága őket a kegyelem minden ajándékával. Azonban amikor

látjuk, hogy a lelkek mennyire pusztulnak és rohannak a kárhozat felé, akkor megértjük, hogy a lelkek mentése nem lehet egyedül az ő feladatuk, nem hagyhatjuk őket magukra ebben a nagy munkában. A jó lélek megérzi, hogy neki is ki kell vennie részét ebben a mentésben. Kinek ne volnának olyan lélektestvérei, akiknek az örök kárhozata nem hagyja közömbösen őt?! Ebből a szeretetből fakad az a nagy parancs, hogy első-sorban szeretteink lelkén munkálkodjunk közre.

Mit tegyék?

2. Ha nem is vagyok erre a magasztos hívásra választva, mégis sokat tehetek értük. Kis Szent Teréz képét idézve magunk elé látjuk, hogy elhagyja a világot egészen és Istennek szenteli életét, Isten szeretetének él. Semmi különösebbet nem tesz, de szívének mindene az Isten. Úgy érzi, hogy szerető szívének minden dobbanását fel kell áldoznia, azokért a lelkekért, akik a legelhagyatottabbak. Mit tesz ez a nagy szent, ez az egyszerű gyermek? Életét, annak minden munkáját, imáit, vezeklését és az ő Istennek tett önátadását felajánlja két missziós papnak, hogy azoknak a munkáján keresztül minél több pogány lélek jusson az Úr világosságához. Sokkal több pogány lelket mentett meg, mintha maga ment volna a misszióba, és olyan eredménnyel járt áldozata, hogy az Anyaszentegyház az összes missziók égi védőszentjéül választotta.

Ebből megérthetjük, hogy ha a mi munkán-

kat, imádságunkat is odatesszük a Krisztus által kiválasztott papság kezébe és felajánljuk az Istennek a lelkek megmentésére, akkor nemcsak a papság tud lelkeket menteni, hanem mi is! A mi vezeklésünk, önmegtagadásunk, imánk által millió és millió lelket tudunk a kárhozatból kiragadni. Ha nem is tudunk közvetlenül apostolkodni, de a munkánkat, imánkat felajánlhatjuk, hogy a papság lélekmentő munkáját minél nagyobb eredmény kísérje.

Minden szenvedést, megpróbáltatást, minden munkát és fáradságot felajánlhatunk a papságnak, hogy megállítsa a lelkek veszedelmes rohását. Ki ne imádkozhatnék és gyakorolhatna jól azért, hogy minél több lelket sikerüljön Istennek megnyerni! Éppen most, a mai időben, amikor olyan nagy a bűnnek az átka! Ki mondhatja közülünk, hogy neki nem jut szenvedés? Mennyit sopánkodunk keresztjeink, kellemetlenségeink miatt, pedig talán azért jutott olyan sok belőle, hogy azt mind ajánljuk fel Istennek a lelkekért. Ha látod, hogy a gyermeked vagy a család egyik tagja bűnveszedelembé került, ajánld fel imádságodat, munkádat érte, egészen biztos, hogy megmented!

Apostolkodni ...!

3. Igaz ugyan, hogy az Úr bennünket nem a krisztusi papságra hívott, de minden apa, anya, papja az ő családjának, hivatása, hogy óvja, őrizze a gyermekeit, nehogy kárhozatra jussa-

nak, — hivatása, hogy egyik-másikát segítse, ha az a kárhozát útjára tér.

Ha mást nem tehetünk, legalább imádkozhatunk azokért a bűnösökért, akik velünk élnek családban, munkakörben, hivatalban vagy bárhol. Minél jobban szeretjük őket, annál jobban fáj a bűnük, annál többet kell értük tenni! Ha látod a bűnöst az utcán, menj Krisztushoz, térdelj le előtte, könyörögi érte, hogy eltévelyedett testvéred ne haladjon tovább a kárhozát útján! Még az istentelenért, még azokért is, akikkel a sors soha nem hoz össze, sokat tehetünk! Kis Szent Teréz sem ismerte a pogányokat és mégis milyen sokat mentett meg közülük a pogányság sötétségéből! Ha te is mindenedet feláldozod és nem sajnálod magadat is feláldozni, ki tudja hány ember köszöni majd neked örök üdvösségét. Szent Pál mondja a filippiekhez: „Gaudium meum et corona mea!” (Fil. 4, 1.) Ti vagytok az én örömem és ti vagytok az én koronám! Szent Pál nem azért áldozta fel magát a lelkek megmentéséért, hogy valami földi boldogságban legyen része. Számára csak egy boldogság van: a filippiek és a többi hívek örök élete. Nekünk is ez lesz a legszebb koszorúnk. Nagy jutalmunk lesz azok öröme az örök életben, akiknek áldozatainkkal mi egyengettük az oda vezető ösvényt.

Képzeljétek el, ha majd a mennyország kapui megnyílnak, akkor elétek fog jönni ezeknek a lelkeknek megszámlálhatatlan sokasága és azt mondja: „Ezt neked köszönjük, veled együtt mondjuk a hálaéneket Istennek!” Az én imádsá-

gomra, az én vezeklésemre menekültek meg a kárhozat örvényétől és jutottak az örök boldogságra! Ó gyönyörűséges, ó boldog örökkévalóság, hol örökre együtt áldhatjuk az isteni irgalmat és szerelmét, mely nekünk irgalmazott, kegyelmezett, mert végtelenül szeretett!

VICTIMA PECCATORUM

A bűn megengesztelésére az Ószövetségben áldozati bárányt mutattak be az Úrnak. Az Úr Jézusról is mint ilyen áldozati bárányról olvassunk Izaiás prófétánál: „Mi mindnyájan mint juhok tévelyegtünk, kiki a saját útjára tért, s az Úr őreá helyezte mindnyájunk gonoszságát. Feláldoztatott, mert ő maga akarta és nem nyitotta meg száját. Viszik, mint a juhok leölésre, és mint nyírója előtt a bárány elnémul és meg nem nyitja száját.” (Iz. 53, 6—7.)

I.

Aldozati oltáron

Aldozatot Istennek!

1. Minden időkből úgy érezte az emberiség, hogy a bűnökért áldozatot kell bemutatnia az Úrnak, véres áldozattal kell megengesztelnie az Istent. Az Ószövetségben ott látjuk ezt az áldozatot az oltáron, a főpap az áldozat fölé tartja kezét, hogy az emberek bűnét ráruházza, áthárítsa arra az áldozati bárányra, amelynek nemsokára vérét fogja ontani. Ez a victima, az áldozati bárány, melynek kifolyó vére emlékez-

teti a választott népet: ő is megérdemelné, hogy Isten halállal sújtsa bűneiért. Lélekben el is fogadja ezt a büntetést. Mi is megérdemeljük, elismerjük vétkeiségünket! Az áldozati bárány húsának egyrészét elégették, hogy jelképezzék: legyen az áldozat kedves Isten előtt. Másik részét elosztották és elfogyasztották, hogy jelezzék: az áldozat által valamikép Istenhez közelebb jutnak, egyesülnek vele, résztvesznek Isten irgalmában, szeretetében és boldogságában. Amikor befejeződött a szent áldozat, mindenki úgy érezte, hogy Istent megengesztelte, mert a véres áldozat kiengeszteli őt és kapcsolatot teremt Isten és ember között.

Legszentebb áldozat

2. Az Ószövetség áldozata azonban csak előképe volt annak a másik áldozati báránynak, az igazi „victima peccatorum”-nak, Jézus Krisztusnak, akit Keresztelő Szent János meglátott a tömegben és akiről mondotta: „Íme az Isten báránya, íme, ki elveszi a világ bűneit!” (Ján. 1, 29.) Igen, az isteni Üdvözítő igazi áldozati bárány, ő önmagát adja áldozatul, önként magára veszi bűneinket, hogy megengesztelje Istent. Az ő isteni áldozata véres áldozat is: vérét ontja a keresztfán érettünk. Valóban égő áldozat, mert halálával engeszteli Istent. Áldozati bárány, aki csodálatosan egyesül velünk, mikor az Oltáriszentségben vesszük őt. Szent Pál apostol mondja, hogy mennyivel nagyobb ez az áldozati bárány az Ószövetség áldozatánál. Krisztus

az igazi áldozati bárány, aki az Isten keze által öröktől fogva készített boldogságba ment be és oda vezeti mindazokat, akik részesültek ebben az áldozatban. (Zsid. 9, 11—14.)

Victima peccatorum

3. Az Úr Jézus valóban „*victima peccatorum*”. Maga is áldozat, de áldozat az ő szentséges Szíve is. Az a Szíve, melyből fakadt ez a nagy áldozat, az a nagy szeretet, mely önmagát emésztette fel, csakhogy bennünket üdvözítsen. A szív az ember szeretetének, érző részvétének szerve, az irgalom forrása. Minden nemes érzés a szívből ered. A megtestesült Ige ezért vett fel emberi szívet. Szét akarta árasztani isteni szeretetét, velünk együtt akart érezni, különösen a bűnnek sötét éjszakájában. Egy ember szíve sem érezte annyira a bűnnek éjszakáját, mint ő. Szívet vett fel, hogy annak áldozata a bűnt eltörölje. Szívet vett fel, hogy annak szent sebéből áradjon ki az a szent vér, mely bűneinket lemossa. A szentséges Szív az isteni „*victima peccatorum*”, mert ezen a Szíven át a jó Isten valóban kiengesztelődött. Ennek a lángjában valóban égő áldozatot mutatunk be az Úrnak s lángok között a kereszttel jelzi az áldozat nagyságát. E szent Szívnek áldozata szerzi meg nekünk az isteni szeretet és kegyelem minden bőséges ajándékát, mellyel újra megszentelhetjük lelkünket.

II.

A szeretet áldozata

Szeretetből — barátaióért!

1. A Szent Szív a szeretet áldozata. Senki-nek sincs akkora szeretete, mint ha valaki életét adja barátaióért. Így hirdette ezt az Úr Jézus földi életében. Belenézett az emberek életébe, szívébe, látta, hogy az emberek szívében is van szeretet. Látta, hogy az az isteni szikra, melyet ő helyezett minden ember szívébe, nem aludt ki még egészen. Az emberi szíven át akarta visszavezetni az emberiséget Istenhez. A jó Isten mindenhol van, de mégis leginkább az emberi szívekben. Éppen ezért az emberek szívébe fogódzva jutunk el egészen a jó Istenhez. Azoknak az embereknek szívébe kapaszkodva, ahol nagy lánggal ég az isteni szent tűz, melyet az Úr gyújt lángra.

Szíveken át Isten felé, mondja Prohászka püspök. De emberszív csak akkor gyújt szeretetre, ha Jézus Szívébe kapcsolódik, mely Isten szeretetének oltára, orgánuma. Az Úr Jézus szent Szíve ennek a nagy szeretetnek a közép-pontja. Az isteni Údvözítő szentséges Szívének sebéen keresztül Isten végtelen szeretetének árja folyik felénk. Ezen a szent seben keresztül olyan szeretet áramlik szívünkbe, mely fentről jön, a mennyei Atyától és felfelé lendít, Istenhez vonz!

Önmagát adja

2. A szív csak akkor vonz, ha áldozni tud. Aldozatos szívek mindig vonzóak. Az önző szívű emberek mindig eltaszítanak, lehűtenek minden szeretetet, megszüntetnek minden bensőséget, széjjel szakítanak minden kapcsolatot. Az Úr Jézus nem úgy tett, mint az Ószövetség főpapja, aki az áldozati bárány fölé tartotta kezét, hogy ráruházza az emberek vétkeit és az haljon meg maga helyett. Az isteni Üdvözítő önmagát áldozta fel, nemcsak a kezét tartotta az áldozat fölé. Pedig ezt ő is megtehetette volna. Így is megválthatta volna az emberiséget, hiszen Isten volt, bármit felajánl megváltásunkra, az végtelen érdemű lett volna. De az Úr Jézus szentséges Szíve maga akart áldozat lenni. Nem az áldozati bárányra akarta ráruházni a bűnt, hanem magára veszi azt és engedi, hogy átdöfjék Szívét, engedi, hogy az ő szívéből patakzon ki a vér és ez a vér mossa le vétkeinket. Sőt még többet tesz: csodálatos szentségben betér a mi szívünkbe is. Ezt hirdeti nekünk az Úr Jézus szent Szíve, melynek sebén keresztül az isteni vér eljut a mi szívünkbe is és a mi szívünkből is olyan áldozatot alakít magának, amilyen az ő áldozata volt.

Fenyeget?

3. Nekünk is azt súgja, hogy legyen ilyen a mi áldozatunk is, hassa át azt is a szeretet! Amikor Jézus látta a bűnös emberiséget, nem azt harsogta, hogy elpusztulunk, elveszünk, az

örök kárhozatba zuhanunk, hanem szentséges Szívét nyitotta meg számunkra. Szívét mutatja, hogy lássuk, mennyire szeret! Jó Pásztor az ő hűségese képe, aki életét adja juhaiért. Önmagát akarta adni. Szívét kitárni az emberek számára, hogy lássák, mennyire szeret az Isten. Nem fenyegetődzik, hanem végtelen szeretetét árasztja reánk. Sokszor a szenvedés még nem nyitotta meg szívünket az ő szeretetének, de ha bűnbánatban és megaláztatásban megfínomult lelkünk, ha az isteni irgalom szívünket is megnyitotta, akkor beárad abba az Úr Jézus szeretetének végtelen árja, mely szívünket ellenállhatatlanul átalakítja, hogy legyünk mi is igazi: „victima peccatorum”-ok.

III.

Én is áldozat leszek!

Élő áldozat

1. A szívnek törvénye, hogy lángol és lángra gyújt. A szeretet törvénye, hogy viszonszeretettel vár és szeretetre lobbant másokat is. Szent Pál azt írja a rómaiakhoz: „Kérlek benneteket, testvérek, az Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent és Istennek tetsző áldozatul.” (Róm. 12, 1.) Az élő Isten irgalmasságáról beszél, mely az Úr szentséges Szívében testet öltött, hogy megmutassa, mennyire szeret bennünket. A szeretetnek ezt a törvényét az Egyház kis búcsúimába foglalta össze: „Jézus Szíve, a

szeretet áldozata, add, hogy élő, szent, Istennek tetsző áldozatod legyek!" Az Úr Jézus Szíve, a szeretet áldozata, a „victima peccatorum", gyullasztja fel szívemben-lelkemben ezt az ellenállhatatlan vágyat, hogy én is egyesüljek az Úr Jézussal. Adjam szívemet élő, Istennek tetsző áldozatul! Legyen a mai áldozatunknak *élő* áldozat jellege! Nemcsak halállal lehet feláldozni magunkat valakiért vagy nagy eszméért, hanem sokkal nagyobb áldozat az, mikor egy életet áldozunk fel. Meghalni csak egyszer lehet, de élni: állandóan ismétlődő áldozat. Az áldozatnak jellege, hogy valamit elvonjunk a rendes használatból és Istennek adjuk. Akkor leszünk igazán élő áldozatok, ha az Úrnak, Istennek szenteljük életünket. Életnek nevezzük itt azt, amit az Úr Szívéből vettünk. Ami egészen és teljesen Istenért van, egészen Istennek szolgál és megszűnt önmagának vagy a világnak élni. Ezt akarja az Úr Jézus szentséges Szíve, ezt hirdeti az oltáron, erre ösztönöz bennünket: legyen életünk igazi, élő áldozat. Élünk az Úrnak ott, ahová a Gondviselés állított! Ha egyszer szentséges Szíve szeretetének lángjától felgyulladtunk, akkor megértjük azt, hogy egészen Istennek élni mily nagy kegyelem, mily szent hivatás!

Szent áldozat

2. Legyen önmagunk feláldozása *szent* áldozat! Amikor mi szentről és szentségről beszélünk, akkor, úgy gondoljuk, hogy az valami földöntúli dicsfénnel von be minket. Azonban

az igazi szentségnek lényege nem az a fény, melyet látni lehet, hanem valami egészen más fény: Isten szeretetének fénye a lélekben, mely átalakít, amelynek hatása, hogy egész életünket Isten felé irányítja. Az az igazi szentség, ha mi egészen Istenért élünk, ha szívünk minden dobbanása, minden gondolatunk, minden elhatározásunk és cselekedetünk Isten felé vezet. Teljesen Istenért élni: kötelességteljesítésben, munkában, imádságban, lemondásban, szenvedésben, sőt még örömeinkben is! Mindig csak azt keresni, hogy áldozat legyek, hogy a Szent Szívvel egyesülve olyan áldozat legyek, mint a „victima peccatorum”. Ez az igazi szent élet! Levetni a bűnnek minden terhét, legyőzni magunkban a rosszra való hajlamot, átalakítani, megszentelni a lelket az isteni kegyelemmel, hogy Isten felé szárnyaljon. Az igazi szentség felemelkedés Isten világába, felemelkedés, amelyben Isten kegyelméből másnak látjuk az isteni dolgokat, mint az ember szűk világában.

Istennek tetsző áldozat

3. Akkor lesz életünk igazi és *Istennek tetsző* áldozat, ha egészen neki szenteljük magunkat, ha megtisztulunk és többé más tetszést nem keresünk, mint Istenét, akinek szeretete egészen betölt. Jézus Szíve, tedd, hogy Istennek tetsző áldozatod legyek! Ne olyan, mint Káiné! Megvolt ugyan benne az Isten félelme, megvolt a szándéka, hogy áldozatot hozzon, de nem volt benne szeretet, nem a legjavát vitte az oltárra.

Ha nem tudjuk magunkat egészen Istennek és az ő szerelmének szentelni, hanem egy kicsit a világnak meg önmagunknak is hódolni akarunk, vagy talán a bűn örömét se akarjuk egészen feláldozni, akkor áldozatunk nem lesz Istennek tetsző! Csak az egészen önzetlen, egészen tiszta áldozat az igazi, mely önmagunk tökéletes és fenntartás nélküli odaadásában lesz teljes. Igen, akkor leszünk Istennek tetsző áldozat, ha megértjük Istennek minden óhaját, ha együttérzünk Jézus Szívével, aki az oltár trónjáról azt hirdeti most is, mikor a gonoszság és bűn megsokasodott: Önmagamat áldozom fel értetek! Ha megértjük az isteni Szív áldozatát, akkor úgy érezzük, hogy nekünk is áldozatoknak kell lennünk: „victima peccatorum”-nak! Akkor nekünk is úgy kell tenni, mint az Úrnak, magunkra venni a világ bűneit, odavinni az oltárra, a Szent Szívhez és vele egyesülve azt az ő végtelen értékű áldozatával egybekapcsolni: Miserere! Uram, irgalmazz nekünk! Ilyen Istennek tetsző áldozatok legyünk! Megszaporodott a bűn? Tombol a gonoszság? Arat a gonoszlélek? ... Ne szórjunk átkokat! De ne is essünk kétségbe! Vegyük magunkra a bűnnek terhét és váljunk áldozatokká! Egyesüljünk a legszentebb Szív áldozatával és úgy mutassuk be Istennek a mi áldozatunkat is! ... Ha látjátok a bűnt a baráti körben, ha olvassátok vagy halljátok a gonoszság művét, érezzétek át: Áldozatnak kell lennem! Én majd bocsánatot kérek a bűnökért, vezekelni fogok a bűnösök megtéréséért! ... Édesapák, ha azt veszitek észre, hogy a bűn családotok szentélyébe

is betolakodott, mindent tegyelek meg annak megszüntetésére és kiirtására, hogy Isten szeretetének a szelleme uralkodjék családokban! Vegyétek magatokra azt, és vigyétek az oltárra, ti könyörögjétek irgalomért, bocsánatért az Úrnál érte! Édesanyák, legyetek gyermekeitek bűneiért áldozat! Ti arra vagytok hivatva, hogy közvetítsétek az életet, könyörögjétek az Úr Jézusnál azért a magasabb, lelki életért, tisztaságért, mely gyermekeiteket Isten fiaivá teszi! Különösen ti, kik az Úrtól különös kegyelmet kaptatok, akik Jézust a többieknél jobban szeretik, akiket Isten szerelme egészen áttüzesített, legyetek legalább ti „victima peccatorum”-ok! Legalább ti engeszteljétek meg Jézus szerető Szívét! ... Amikor sok a bűn, legyenek sokan azok is, akik megengesztelik a haragvó Istent és annál jobban szeretik az Urat, minél jobban ki-hűl az emberekben Isten szeretete! A ti feláldozástok, élő, szent, Istennek tetsző áldozatotok Jézus Szíve bocsánatát, szeretetét, áldását és boldogságát fogja közvetíteni ennek a bűnös földnek, ennek az eltévedt kornak!

„SZENTEK LEGYETEK!”

A mai szentségimádás elmélkedési anyaga abban a két szóban foglalható össze, amit Isten intéz hozzánk a Szentírás lapjain: „Szentek legyetek!” (Lev. 11, 44.) Lélekben szálljunk oda Betlehembe, ahol a kis Jézus jászola felett az első karácsonyéjjelen maga Isten gyújtott világosságot, a betlehemi istálló felett, amikor a fényes csillag „megállapodék ama hely felett, hol a Gyermek vala”. (Mt. 2, 9.) Ragyogó csillag, mely minket is hív! Venite adoremus! Jöjjetek mindannyian és imádjuk Öt! Necsak lélekben, hanem valóságban is, a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

I.

Mit hoztál?

Piszkos istállóban

1. Ha ezt a betlehemi istállót a mai ember lelkével tekintjük, akkor az csupa fény, szépség és ragyogás. Ahogy a művészek a szentképeken rajzolják, olyan szép, ragyogó, olyan kedves! Pedig az az istálló Betlehemben, ahol a kicsiny Jézus napvilágot látott, valóságos is-

tálló volt, tele szennyel, mocsokkal, ahol csak az állatok érezhetik jól magukat. Milyen lelkülettel térhettek be ebbe a Boldogságos Szűz Mária, Szent József? Mennyire fájhatott nekik ilyen szennyes helyen fogadni az isteni Megváltót. Amikor tudták és érezték, hogy az Üdvözítő száll le a földre, Akit a legszebb lakás, a legtisztább hely illet... s most kénytelenek meghúzni magukat ott, ahol az állatok, barmok lakoznak! Mégis ez az isteni Gondviselés tervében fontos szerepet játszott. Maga a jó Isten akarta, hogy amikor a földre száll, ilyen környezetben kezdje az életét, hogy kidomborítsa, mi történt itt. Nézzünk szét! Piszok és szenny! Isten leszáll a bűnös, vétkes földre, amelynek *hűséges képe* ez a szennyes istálló, amely az Urat így fogadja. Mit jelent az, hogy Jézus Isten? Szent és tiszta. Fenséges és ragyogó. Isten végtelen fensége, végtelen szentsége jelenik itt meg. Mit jelent az, hogy a megszületett Jézus valóságos Isten? Azt jelenti, hogy az egész világnak Ura, végtelenül szent és az Ő szentségének a ragyogása, tisztasága, fénye közeledik a végtelenül bűnös emberiséghez. Amikor az angyalok megjelennek Betlehemben a pásztoroknak, azt olvassuk a Szentírásban: „Isten fényessége körülragyogá őket.” (Lk. 2, 9.) Amikor angyal száll alá az égből, hogy hirdesse Isten megszületését, a pásztorok nagyon is „megfélemlének nagy félelemmel”. (Lk. 2, 9.) És ha az ég angyalai csak ebben a ragyogásban tudnak megjelenni, milyen különös, hogy amikor maga az isteni Felség száll le a földre, ebben az elhagya-

tott, piszkos istállóban teszi azt! Mégis az Úr Jézus szívesen jelenik meg abban a piszkos, szennyes istállóban, mutatva, hogy az Ő szentsége túl fogja ragyogni az emberek bűnének szennyét, az Ő szentsége meg fogja tisztítani az emberek lelkének minden mocsokját.

Mit hoztál?

2. Amikor a családba vendég érkezik vagy az édesapa hazatér, hányszor mosolygunk azon, hogy a kicsiny gyermekek körülugrálják s naív csacsogással kérdik: Mit hoztál? Amikor mi itt a betlehemi jászol egyszerűségében, ebben a piszkos környezetben ott találjuk az Isten Fiát, leborulunk az Istengyermek előtt, mi sem tudjuk elfojtani ezt a kérdést s a gyermek rajongásával szólunk az isteni Üdvözítőhöz: Mit hoztál? — Mit hoztam? Hoztam magamat! Hoztam az égből az isteni Fenség szentségét. Hoztam az én isteni Személyemet, isteni Fenséget emberi testben! ... Igen! Azt a szentséget, tisztaságot, lelki szépséget, amely egyedül Istené. Isten maga a fényesség, tisztaság, szentség és ez jelenik meg a betlehemi istállóban, hogy ajándéka legyen az embernek. *Isten szentségét* hozza a kis Jézus. Minél szembetűnőbb a szenny az istállóban, annál jobban kidomborodik az Ő ajándéka, az Ő szentsége. Annál jobban rá kell döbbernünk, hogy mit akar az Üdvözítő, hogy nem riad vissza az ember bűnétől, szennyétől, hanem hozza az Ő szentségét, tisztaságát, hogy megtisztítsa az emberi lelkeket. Azt olvassuk Tóbiás könyvében,

hogy mikor Ráfael arkangyalnak — aki vezette őt — a sok vett jóért a család vagyonának felét ajánlotta fel, mivel jóakarató idegennek tartották, s midőn ez felfedte kilétét, annyira megrémültek, hogy: „Megfélemedtek és remegve borultak arcukkal a földre.” (Tób. 12, 16.) Az angyal szentsége és fensége annyira megrendítette őket, hogy amikor ez eltűnt, arcraborulva még három óra hosszat hálálkodtak Istennek, hogy segítségükre küldte angyalát. Az angyal fensége akkora, hogy csak arcraborulva lehetett jelenlétében lenni. És az Istengyermek fönsége, szentsége, szépsége maga az Isten fönsége, szentsége és szépsége. Hódolat, tisztelet, bizalom és imádás illeti őt. Mi is ihletett lélekkel szemléljük a szentség kegyelmét, amit magával hozott. Azért jött kicsiny, tehetetlen gyermek képében közénk, hogy ne féljünk tőle és ne riasszon el tőle szentsége, fölsége. Bátran, szeretettel, bizalommal közeledjünk hozzá!

Üdvösséget, szentséget!

3. A kicsiny Jézus üdvösséget hozott. Ez nemcsak azt jelenti, hogy a lelkünk szennyét fogja megtisztítani, hanem azt is, hogy az életszentség kegyelmét akarja nekünk adni. Igen, a kis Jézus azért hozta Isten szentségét erre a bűnös földre, azért akarja közölni velünk ezt az isteni ajándékot, hogy szentté tegyen vele bennünket. A kis Jézus az életszentséget akarja adni nekünk. Róla ez az életszentség kegyelme árad, ezt sugározza szét minden hozzá közeledő lé-

lekre az Ő kis Szíve. Azt mondja a jászolból: „Sancti estote, qua ego sanctus sum!” (Lev. 11, 44.) Ha énvelem akartok egyesülni, szentek legyetek! Keressetek az életszentség útján, jöjjetek, kövessetek! Ezen a kis Szíven keresztül megnyílnak az egek, benézhetünk ezen odaát és megláthatjuk az onnan kiáradó kegyelmet. Szentiséget, mely onnan sugárzik! Legyetek követőim! — mondja a kis Jézus. Aki engem követ, nem jár sötétségben. — A karácsonyi kegyelmeknek, a szentségnek túlvilági fényességében járjátok az életszentség útját!

II.

Kinek hoztad?

Máriának!

1. Elmélkedjünk arról, hogy kinek hozta az édes kis Jézus az életszentség ajándékát? Kinek szántad a te drága, mennyei ajándékodat? Annak, aki legkedvesebb, aki legközelebb állt az ő kicsiny Szívéhez, a Boldogságos Szűz Máriának! Neki hozta elsősorban, az ő lelkét akarta legelsőbb megszentelni, széppé, fényessé tenni, hogy Isten kedvét találja benne. A betlehemi istállóban tényleg őt látjuk legközelebb hozzá. Az első, akit megszentelt a földreszállott Szeretet és Szentség, éppen Mária volt. A Szűzanya lelkét Isten az Úr Jézus életszentségére való tekintettel, az ő érdemeiért tüntette ki azzal, hogy létének első pillanatától kezdve az eredeti bűn minden

salakjától mentessé tette s kivonta annak hatása alól. Szűz Mária szentségének forrása azonban legbensőbb egyesülése volt Jézussal. Egybeforrt Jézussal. Vele élt. Attól a perctől kezdve, hogy méhébe fogadta, szíve, lelke teljesen egybeolvadt Jézus Szívével, Lelkével. Az Ő élete nem más, mint együttélés Jézussal. Érte él, neki él, érte dolgozik, ápolja, neveli, vele él. Elkíséri a földi élet minden állomáshelyére, vele együtt örül, szenved. Azt mondják az édesanyáról, hogy minden édesanya szíve, élete egybeforrt gyermeke életével. Ha világra hozta gyermekét, már nem önmagában él, hanem gyermekében él tovább. A Szűzanyánál ez kétszeresen igaz. Nem önmagában él, hanem Jézus szentséges Szívében. Élete minden mozzanatát megszenteli a Szent Szívvel való együttélés. Általa él, általa dicsőül meg.

Az anyának

2. Az életszentség ajándékát hozza a kis Jézus az anyának. Minden anyának mintaképe a Boldogságos Szűzanya, Mária. Minden anya életszentségének forrása Mária és az ő szent Fia. Amiképen a Szűzanya lelke megszentelődött az Úr Jézus szentségétől, minden anyának az élete megszentelődik és életszolgálatát istenszolgálatná magasztosul, ha úgy éli édesanyai hivatását, mint ahogy a Boldogságos Szűz. A Szűzanya lelkén, életén, jóságán keresztül az életszentség kegyelme jut minden jó és istenfélő édesanyának. Minden anyának Mária adja meg az ő karácsonyi ajándékát. A kis Jézus, aki azt

akarja, hogy legyen édesanyja, így akarta megszentelni az édesanyákat, hogy minden kicsiny gyermek az édesanyja lelkén keresztül szentelődjék meg. Sugározza ezért az édesanya az életszentséget, kegyelmet és szentelje meg családját!

A szűznek

3. De az életszentség ajándékát, a Szűzanya lelkén keresztül nemcsak az édesanyáknak adja a kis Jézus. Szűz Mária nemcsak anya, hanem szűz is. Tehát minden tiszta léleknek, minden szűznek és minden nőnek adja a kis Jézus az ő karácsonyi ajándékát Szűz Mária által. A szűzesség, a tisztaság a jó Isten által különös módon szeretett lelkeknek kegyelmi állapota. A mai társadalom szerencsétlenné vagy bűnösnek tartja azt a nőt, aki nem megy férjhez és nem a családi kötelékben éli életét. Nem tudja megérteni, hogy az Isten iránti szeretetből vállalt tisztaság különösen kedves Isten előtt. Az Isten gondolatai nem az emberek gondolatai! Isten előtt a szent tisztaság és a tisztaság állapota — a szűzességben is, az özvegységben is — szent állapot, magasabb élethívatus és magasabb életszentségre lendítő életforma. Isten nem mindenkinek adja ezt a hivatást. Isten tervében szerepelnek olyan szívek, akiket az Úr lefoglal Magának, hogy az a szív ne ossza meg szeretetét és életét másokkal. Ezeknek a szívét jobban be tudja tölteni az életszentség kegyelme, mert jobban tudnak szeretni. Nincs, ami a szívüket lekösse, nincs,

ami elvonja őket Istentől. Isten végtelen bölcsesége, szentsége kiválasztott egyes lelkeket, hogy egészen Istennek szenteljék életüket, akár Istennek közvetlen szolgálatában mint szerzetesek és papok, akár úgy is, mint sok ezer lélek, aki kint él a világ forgatagában. Legyenek ők a föld sava! Az ilyen hivatott lelkeknek több jut ebből a kegyelemből. Teljesedjék ki bennük Isten ajándéka! Szenteljétek meg a földet! Szentek legyetek és tiszta, mocsoktalan élettel, munkás és imádságos élettel szenteljétek meg a földet. Az Úr Jézus is nem ártallotta szennyes istállóban születni, hogy megszentelje a földet. Ugyanúgy ezek a tiszta lelkek, akik élethivatásukkal a Szűzanya tisztaságát kapják, lesznek ennek a társadalomnak megszentelői. Tehát minél romlottabb és rosszabb a mai kor, a mai társadalom, anrál inkább ragyogjon ezeknek a szűzeknek az életszentsége és ezeken a lelkeken keresztül legyen az életszentség a kis Jézusnak mindannyiunk számára adott ajándéka, áldása és kegyelme. Engeszteljétek meg a kis Jézus Szívét, akit éppen a tisztátalanság bűne bánt annyira. Legalább ti legyetek örömeire tisztaságos és ártatlan éltetekkel!

III.

Nekem is?

Józsefnek is?

1. Vajjon nekünk is hozta az Úr ezt a karácsonyi ajándékot? Ha körültekintünk a betlehemi istállóban, ott találjuk a Szűzanya mellett,

a kis Jézus lábánál, elmélyülve, gondok között Szent Józsefet is. Ott áll ez az „igaz” férfiú! ... Minden családnak kell egy fő, kell valaki, aki gondoskodik a családról, aki őrzi, gondozza a családot, annak minden ügyét-baját szíven viseli, dolgozik a család fenntartásáért és földi boldogulásáért. Ezt a szent hivatást bízta Isten Szent Józsefre. Milyen különös Szent József helyzete! A Boldogságos Szűzanyának támaszul rendelte az Úr, hogy Isten gondolata szerint tiszta életet éljen mellette. Szent József, a Szűzanya társaságában, a kis Jézustól veszi az életszentség kegyelmét. Lassan átalakul lelkében, megszentül az ő lelke is. A kis Jézus életszentsége ragyogni kezd az ő szíven is. Jézus szentsége kiárad Józsefre, hogy hirdesse, amit kapott a betlehemi jászolnál. Minden családfőnek ez legyen a hivatása!

Minden állapotban

2. Szent József, mikor eljegyezte a Boldogságos Szűz Máriát, nem is sejtette, milyen hivatás vár reá. A kis Jézus életszentsége, kegyelme kiáradt reá, Szűz Márián át megszentelte az ő lelkét is és őt is az életszentség útjára terelte. Jézus szentsége, az életszentség kegyelmi ajándéka kiárad az édesatyákra, a családfőkre is, azért, hogy megszentelje őket a családi, a házasság állapotban is, hogy tudjanak tisztán élni s a házasság köteleit is tiszta lélekkel, Isten gondolata és parancsa szerint teljesíteni. Sokszor megtörténik, hogy az életben összekerül a férfi,

akinek lelke messze jár Istentől, s a nő, akinek lelke átszentésült. S lassan a nő életszentségének tisztasága átárad a családfő lelkére is, a nő átalakítja, megszenteli élettársát. A kis Jézus azt akarja, hogy miként Szent József szentté vált a Szűzanya társaságában, úgy váljék szentté minden édesapa a családi élet szentélyében, hogy hivatását szentül töltsse be. A családfő is lehet szent, ha lelkét egészen Isten tölti be. A mai család gondozója, őre sokkal nehezebb gondokkal küzd, keservesebb munkával kell gondoskodnia övéiről ma, mint régen. Ha ezt egészen Isten lelke szerint teszi, megszentelődik általa. Megszentelheti lelkét és szentté teheti családját, ha ezt a karácsonyi ajándékot alázatos lélekkel fogadja. A legtöbb családi tragédia sokszor onnan van, hogy a családfő nem él a szentség magaslátán. Ez legyen a családfők karácsonyi kegyelme, hogy megérezzék azt a szentséget, amelyet Jézus hozott nekik is! Az életszentség a családfő kemény munkáját átalakítja, szentté teszi Isten előtt, Isten kegyelmének fényével tölti el. Az Úr Jézus nemcsak a jászolban adja ezt a kegyelmet, hanem itt a legméltóságosabb Oltáriszentségben is. Alázatos lélekkel, készséges szívvel fogadjuk tőle ezt az ajándékot!

Az Egyház őre

3. Szent József egyben az Anyaszentegyháznak legfőbb és első védőszentje, őre. Éppen azért választotta az Egyház főpártfogójául, mert úgy érezte, hogy isteni küldetésének teljesítésében

szüksége van arra a gondos, szerető szolgálatra, amelyet Szent József egykor a földön a kicsiny Jézus és a Szűzanya körül teljesített. Az életszentség kegyelme és ajándéka az egész Anyaszentegyháznak szükséges. Szent József példájával hirdeti azt az egész Egyháznak, hogy az életszentség kegyelmének, ennek a drága karácsonyi ajándéknak mindenki, de főképp és elsősorban azokban kell meglennie, akik az isteni Kisdéd szolgálatában állanak. Ezt a nagy karácsonyi ajándékot elsősorban az Úr szolgálójának kell fogadni, lelkükbe szívni, úgy, hogy átalakuljon tőle az egész világ. Szentségnek kell ékesítenie Jézus Egyházát és papságát. Minél romlottabb a világ, annál szentebbé kell tennünk. Minél többen vannak a bűnösök és a gonoszok, annál többen érezzük, hogy a kis Jézus karácsonyi ajándéka, az életszentség kegyelme nekünk szól. Valamennyien, akik az Anyaszentegyház gyermekei vagyunk, azzal az alázatos szívvel közeledjünk, boruljunk le a jászolhoz, hogy nagyon sokat juttasson ebből a kegyelemből az ő szolgálójának, kiválasztottainak, mert lelkükön keresztül fog átalakulni, megszentelődni a hívők serege. Az Úr nagy családjában ezek töltik be a családfői tisztet. Azzal felelnek meg szent hivatásuknak, hogy ezt az életszentséget kialakítják magukban és ennek buzgó munkatársai, szolgálói lesznek. Ezért imádkozik minden hívő, mert jól tudja, hogy az ő lelkükön keresztül üdvözülnek a lelkek.

Mi, akik ma e szentőrára összejöttünk, ezzel a lélekkel térdeljük a kis Jézus elé, aki úgy

mosolyog ránk is, mint a Szűzanyára, Szent Józsefre, a pásztorokra s a napkeleti bölcsekre. Kérjük a kis Jézust, adja meg nekünk az életszentség kegyelmét, mint ahogy megadta mindazoknak, akik közeledtek hozzá.

Adja nekem is? Igen! Hozza és akarja, hogy felhasználjuk, megtisztuljunk, mint azok a lelkek, akik Isten közelébe kerülnek. Sancti estote! Ezt sürgeti Isten. Igen, Jézus kívánsága ez. Mert a mi életünkben csak egyedül egy a fontos, hogy valamikor a földi élet befejezése után eljuthassunk az örök boldogságba és méltóknak találtsunk az ő végtelen szentsége előtt megjelenni, vele örömmel, bizalommal egyesülni és Isten végtelen boldogságában részesülni. De csak akkor részesedünk benne, ha ezt a karácsonyi ajándékot, az életszentség ajándékát vettük, elfogadjuk, felhasználjuk. Ha Isten gondolata és akarata szerint megvalósítjuk.

BŐSÉGES ÉLET

Amikor a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt mélyen leborulva imádjuk az elrejtőzött Istent, lelki szemünk előtt kirajzolódik a betlehemi jelenet, amikor a földre szállt az isteni Gyermek. És amint ájtatos lélekkel imádjuk őt, nem szól a hangja, néma az ajka, mégis a lelkünk megérti azt, amit itt némán is hirdet: Itt vagyok! Eljöttem hozzád!... Itt vagyok végre közöttetek! Itt vagyok, mert szerettelek! Ide hozott isteni vágyam vonzalmát! Az örök halmok kívánsága! Ahogy Szent János mondja: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és minél több legyen!” (Ján. 10, 10.)

I.

Jöttem...

A Kisded programja

1. „Eljöttem!” A kis Jézus a betlehemi járszolban némán fekszik, némán nézi a szerető Szűzanyát, a gondokkal teli Szent Józsefet, az egyszerű pásztorokat és a napkeleti királyokat. Nézi, nézi azokat, akik ott most megjelennek, pásztorok és királyok és nyomukban megindul

a nagy processió, jönnek gazdagok és szegények, szolgák és urak, papok és leviták, tudósok és tudatlanok, kéjencek és aszkéták, anyák és apák, bűnösök és igazak. Jönnek népek és nemzetek, századok és korszakok. És jövőnk a végén mi is! Itt vagyunk mi is, és amikor szembenézünk vele, ő csak hallgat némán, úgy, amint az Oltáriszent-ségben. Bár nem szól, mégis az ő jelenléte hangos beszéd, azt hirdeti: *Eljöttem és itt vagyok!* Ez az ő programja! Ha többet soha nem mondott volna, ha mindig csak mint hallgató Megváltó lenne közöttünk, akkor is a legnagyobb ajándékot kaptuk. Akkor is Emmanuelünk volna! Velünk az Isten!

Itt a Szíve

2. Itt van közöttünk az Úr Jézus legszen-tebb Szíve. Tudjuk, hogy ő nem az egyszerű ácsnak a fia, ő Isten Fia! Amikor leborulunk előtte, akkor meglátjuk Szívének végtelen szeretét, megérezzük, hogy itt dobog a Szíve. Bennünket érző, meleg Szívvel szeret. Velünk érez, minket szeret! Velünk együtt örül és szomorkodik. Az ő isteni Szíve a szeretet forrása. Ha Jézus soha nem szólt volna egy szót sem, de ha tudnók, hogy elhozta közénk az ő szerető meleg Szívét, akkor is végtelen nagy kincset nyertünk vele. Akkor is megéreznők Szívének melegét. Úgy, ahogyan megérezte ott a betlehemi istálló-ban Mária és József, pásztorok és királyok!

A szeretet melege

3. Hideg, didergő, fagyos időben, amikor egyszerre kisüt a meleg nap, egyszerre valami életerő fut végig mindenben, felolvaszt jeget, havat, egyszerre felvidít szívet-lelket. Felolvasztja az emberek szívét, a gyűlölet fagyosságát az emberekben. Az emberek szíve sokkal dermedtebb volt, — amikor várta az isteni Üdvözítőt — mint a jégpáncél. De mikor megjelent az ő Szíve, akkor egyszerre megelevenedett tőle minden. A melegnek nem kell ajánlás, nem kell apológia! A meleg magától árad és melegít. Magától ad életet és lüktetést, nem kell segíteni neki. Az Üdvözítő is ellenállhatatlanul melegíti az emberek fagyos szívét. Ha ebben a fagyos világban semmi más nem történik, mint az, hogy az ő isteni Szívének szeretete végigárad, akkor egyszerre fölolvadnak a hideg szívek, megindulnak az emberek, egyszerre új élet fakad az isteni szent Szívből! Itt az Oltáriszentségben ugyanaz a Szív árasztja a meleget, mint a betlehemi jászolban.

Jöjj ide, te is, és nézd és érezd, itt is ő van! — Ha ezt mi is fölfogjuk, akkor leborulva imádjuk és kérjük, olvassza föl a mi szívünk fagyosságát és adjon a mi szívünknek is meleget, életet!

II.

Életük legyen!

Életünk!

1. Eljöttem, hogy életet adjak! Minden élet csakis életből származik. Földi életünk kezdete

is Istenhez vezet vissza. Isten minden életnek a megindítója. Az emberi életbe való belépésünk Isten boldogságából származik, ő adta a lelket, ami élteti a testet. A természet rendjében is Isten áll a kezdetben. Az élet Isten nagy ajándéka. Isten azt akarta, hogy mi necsák a természet rendjében, a természet síkján éljünk és mozogjunk, hanem hogy a mi életünk Istenhez kötött legyen! Necsak földhöz kötött! ... Ezért még egy magasabb életet adott. Ez a természetfölötti világ légkörében mozog. Azt akarta, hogy mi vele együtt éljünk, a mi életünk Istenbe kapcsolódjék, úgy, amint Szent Pál mondja: „Élek én, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem.” (Gal. 2, 20.) Éljük ezt a magasabb életet, amely egészen Istenben van. A bűntől azért kell megtisztulni, mert e magasabb életet nem lehet élni akkor, amikor az embernek a lelke bűnös. Azért kell megtisztulni, hogy kiszépüljön a lelkünk és alkalmassá váljék erre a magasabb isteni életre. Csakis Istenben teljesedik ki a mi természetfölötti életünk. Abban áll ez az élet, amit ott, a betlehemi jászolban, a kisdéd Jézusnál láttunk és itt az Oltáriszentségben is: Isten a maga életében akar részesíteni. A bűntől azért kell megtisztulni, hogy ezt az életet vehessük és kiszépüljön, kiteljesedjék lelkünk Isten lelkében.

Magát adja

2. „Én vagyok az út, az igazság és az élet!” (Ján. 14, 6.) Az életmeghirdető, az élethozó, az életajándékozó! Én vagyok az élet és maga-

mat adom nektek! Az élet, amelyet én adok, az az élet tibennetek, a kegyelemnek élete. A kis Jézus önmagát és életét adja a kis jászolban. Önmagát adja, amikor megmutatja, hogy a mi emberi életünket hogyan rendezzük be. Földi életében is, amikor ő tanított, akkor is önmagát adta. Önmagát adta, amikor a kereszten vérént ontotta, a szentmisében, amikor ezt az áldozatot napról-napra megújítja. Önmagát adta az Oltáriszentségben, főleg azért, hogy magunkhoz vegyük, mert velünk és bennünk akar élni, meg akarja osztani örömlünket, bánatunkat. Kereszténynek lenni annyit jelent, mint venni Krisztust és élni Krisztussal! Annyit jelent, hogy törhetetlen bizalommal bele kell olvadni az ő életébe, mindenekfölött és mindennél jobban szeretni az Urat! A hit, remény és szeretet csak akkor élő és eleven bennünk, ha éljük a Kiszedet, ha éljük az Oltáriszentségben az isteni Üdvözítőt!

Szívből sugárzó élet

3. Szívből sugárzó életet ad az Úr. Minden élet szeretetből fakad, mert ajándék. De első-sorban szeretetből fakad az az élet, amelyet az Úr ad. A természetfeletti élet az isteni szeretet legcsodálatosabb ajándéka. Azé a szereteté, amely bennünket megtisztít, felemel és vele kapcsol össze. Szeretet a forrása a kegyelmi életnek és csakis azok a lelkek tudják ezt egészen megérteni, akik viszontszeretik őt. Fölfogni a lelkünkkel azt a szeretetet, amely a betlehemi

jászolból, amely az Oltáriszentségből sugárzik felénk!... Szeretni és mindjobban szeretni!... Megindít ennek az életet hozó, életet fakasztó szeretetnek melege!... Jézus Szívének melegére indul meg a természetfeletti életnek árama és azt sürgeti, hogy őt mindennél jobban szeressük!

Ha a kis Jézus soha semmi mást nem mondott vagy tett volna értünk, mint azt, hogy megengedi nekünk hozzá közeledni, ő már akkor is nagy kincset nyertünk volna benne! De ő egészen velünk együtt akar élni, eggyé akar forni velünk! Lelkünket szeretetével újjá akarja alakítani. Ő azt akarja, hogy valóban ne mi éljünk, hanem ő éljen bennünk! Aki magához veszi őt, arról mondja: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbernem marad és én őbennel!” (Ján. 6, 57.) Beleolvad a kis Jézusnak, a szentségi Jézusnak az élete a mi életünkbe és fölemeli, megneemesíti azt.

Mi nemcsak imádjuk Jézust, mint a pásztorok, hanem megnyitjuk szívünket neki, lelkünkbe fogadjuk, hogy alakítson át egészen és tegyen bennünket Istenhez méltóvá, hogy egykor beleolvadhassunk az örökkévaló és soha el nem múló Szeretetbe!

III.

Bőséges élet!

Az élet bőségéből!

1. Meríteni az élet bőségéből! Az élet bősége maga az Isten. Meríteni kell tehát az isteni élet

bőségéből! Meríthetünk sokat, nagyon sokat belőle! Kimeríthetetlen ez a forrás. Ezért biztat az isteni Üdvözítő is a bölcsöből. Üdvözülni csakis az élet bőségéből lehet. Üdvözülni: minden bűntől megtisztulni és az isteni élet tökéletességében előrehaladni csakis ennek az isteni, kegyelmi életnek bőségéből lehet. Hányszor gyötrődik a bűnös lélek, amikor megtér és Istenhez fordul, hogy őszinte bűnvallomása, elégtétele, imádsága, mindez kevés ahhoz, hogy eltörölje az ő vétkeit. Ha valaki a bűnös állapotból igazán vissza akar térni az Úrhoz, akkor nagyon bőségesen kell merítenie az élet forrásából. Mert mindaz, amit mi tehetünk, hogy az Úr Jézushoz kapcsolódjunk, mindaz kevés! Bármennyit vezeklünk, sohasem nyerhetjük el a megtérés kegyelmét másként, csakis az Üdvözítő irgalmas szeretete és a bőséges élet által, amit nekünk ad. Csakis ez a bőséges élet tisztít meg egészen, úgy, hogy a bűnnek még a nyoma is eltűnik lelkünkben. Eltörli a jó Isten annak még az emlékét is. Ezért adja Jézus bőségesen kegyelmét. Minden ember kap kegyelmet, mindenki bőségesen kapja!

Tökéletesebb élet!

2. A bőséges élethez azonban az igazi, a gyökeres tisztulás még nagyon kevés. Azt akarja az Üdvözítő, hogy necsak éljünk, hanem odaadó lelkülettel éljünk a természetfölötti világban. Hányszor találkozunk emberekkel, akik megteszik kötelességüket, teljesítik a parancsokat, de azokat nagyon nehéznek érzik. Sokszor kel-

letlenül teljesítik. Nincs bennük lendület, nincs bennük élet, nincs bennük bőséges élet. Nem elégséges csak a bűntől tartózkodni, nem elég csak a parancsokat teljesíteni! Többet akart az Úr Jézus, azt akarta, hogy bőségesen legyen nekünk ebből a természetfölötti életből és alakuljon ki a lelkünk egészen Isten lelke, Isten élete szerint. Mert a bőséges élet csupa Isten Szívéből forrásozó szeretet, lendület és erő! Csupa szépség és elragadtatás! Csupa szív és izzó szeretet! Az isteni életnek megnyilatkozása, kiteljesedése életünkben, abban a szép harmóniában, amely az isteni életnek a skáláján csendül! Az Úr Jézus nem elégszik meg az egyszerű tengődő élettel! Tökéletességet akar! Legyetek tökéletesek, mint az én mennyei Atyám tökéletes! (Mt. 5, 48.)

Életbőség — életszentség!

3. Az Úr Jézus azt akarta, hogy még ennél is bőségebb legyen életünk. Nemcsak az élet megtisztulását és tökéletesedését, hanem az élet megszentelését akarta. Az élet megszentelése annyit jelent, hogy egészen Istennek áldozzuk fel életünket. Az isteni tüztől mintegy újjászületünk. „Nagyobbra születtem!” — mint ahogy, Szent Alajos mondta. Nagyobbra születni, nagyobbra nőni, közelebb jutni Istenhez, felrepülni, mint a sas! . . . A melegséghez és a fény forrásához! . . . Az életszentség egészen Istennek szentelt élet, egészen Istentől átitatott élet! Az életszentség áthasonulás Istenben olymódon, hogy

megtartva a földi élet hivatását, amelyet Isten adott nekünk, egészen Istenért dolgozzunk! Úgy átitázzódjék a mi lelkünk a Szent Szív szeretetétől és kegyelmétől, hogy egészen Istenért éljünk és ne önmagunkért. Jézus Szívének ez mai nap is a vágya és forró kívánsága: Adjatok nekem lelkeket! Egészen nekem élő lelkeket, akik a tökéletesség olyan fokára akarnak emelkedni, hogy csak az Isten szeretete töltsen el őket! Adjatok lelkeket, akik engeszteljék az Urat! Akik csak egyedül az Isten tetszését nézik! Akiket egészen áthat a bőséges élet kegyelme, a szent-séges élet tüze, amely innen gyullad a bőségebb életet hozó Kisded Szívéből, innen viszi az istenszeretet tűzét. Egészen Istenben kell nekünk átalakulnunk! Egészen át kell változni Isten gondolata és Szíve szerint!

Az életszentség fénye, tisztasága és melege fogja e sötét kort is megvilágítani. Az életszentség az a fényesség, mely egészen Isten világosságának útjaira vezet. Az életszentség az a tisztaság, amely átalakít bennünket egészen Isten tisztasága szerint. Az életszentség az a melegség, amely egészen átitázza szívünkön, hogy csak érte dobogjon. Ez a fényesség, ez a melegség, ez a tisztaság átalakítja ennek a mocskos életnek a képét.

A Szentírásban olvassuk: „Ubi abundavit delictum superabundavit gratia!” (Róm. 5, 20.) Ahol a gonoszság felszaporodott, ott túláradt a kegyelem! Hol szaporodott meg a gonoszság? Mikor szaporodott meg? Ha valahol és valamikor, akkor itt és most! Eltöltött mindent! Túl-

áraszt mindent, életet, kultúrát, családot és társadalmat! De ahol felszaporodott a gonoszság, ott túlárad a kegyelem! Amikor összejövünk és imadjuk őt itt, az Oltáriszentségben, akkor túlárad kegyelme lelkünkben! Megszenteli tökéletességre törekvő lelkünket. Megszenteli azokat, akik igazán meg akarnak tisztulni. Innen az oltárról, az Oltáriszentségből éppúgy árad szét az isteni Szív bősége, mint a betlehemi jászolból. Éppúgy, mint a keresztfáról ott a Golgotán. És megvilágosít, felmelegít, önmagához vonz! Leborulunk az Oltáriszentség előtt, mint a Szűzanya, Szent József, a pásztorok a betlehemi kis Jézus előtt és ő szól hozzánk. Azt mondja némán az édes Kisded: Eljöttem! Itt vagyok! Azért jöttem, hogy ezt a bőséges életet szétárasszam! — Nyissuk meg neki lelkünket, hogy át- és átjárja az isteni élet bősége. Hogy átalakítsa, felemelje és megszentelje azt és rajtunk keresztül új élet, új fény, tisztaság, melegség és szeretet fakadjon a kisded Jézus áldásából és ajándékából!

HONNAN — HOVÁ?

Mikor megkondulnak a szilveszteri harangok, minden ember szíve nagyot dobban. Különös érzés fog el bennünket. Az a szomorú gondolat vesz erőt az ember lelkén, hogy minden csak múltó árnyék ezen a világon. Amikor megkondulnak a szilveszteresti harangok, minden ember, szegény és gazdag, hívő és hitetlen egyaránt úgy érzi, hogy temetünk, ezt az elmúlt évet temetjük.

I.

Honnan?

Az első kérdés, melyre most feleletet várunk, ez: honnan jöttünk? . . . Mi az élet vándorai egy pillanatra megpihenünk az élet országútján és visszanézünk: honnan jöttem, milyen utat tettem meg?

Szenvedésből jöttünk ide!

1. Nagy szenvedésből, nagy küzdelemből értünk ide! Az elmúlt esztendő sok sorscsapást, istenbüntetést hozott magával, melyet a multi-évi Szilveszter-estén csak homályosan sejtet-

tünk. Nemcsak sok sorscsapás, hanem elemi csapások, árvíz, éhínség, sok szenvedés, sok árva és özvegy könnye tölti be ezt az esztendőt. Történelmi időket éltünk máskor is, de a mai idők súlya és keresztje nehezebb és fáradságosabb! Majdnem összeroppanunk alatta!

Forrongásokból jöttünk ide!

2. De nemcsak a bajok, szenvedések, háborús küzdelmek voltak azok, amelyek ebben az esztendőben vállainkra nehezedtek, hanem életünk problémái is. Az emberi élet nagy kérdései mintha éppen ma feszítenék legjobban belülről a családi élet szentélyeit, a társadalmi élet kereteit. Forrongások a lélek mélyén, a társadalom és családi élet bensejében. Sokszor oly lázas volt életünk, hogy azt hittük, mindennek vége. Sokszor tépelődtünk, hogy ugyancsak rossz időknek vagyunk mostoha gyermekei!

Lelki harcokból jöttünk!

3. Nagy lelki harcokból érkeztünk ide Szilveszter-estéhez, mert nemcsak kívülről tombolt a háború és küzdelem, hanem belülről is. Mintha a gonoszság szelleme szállt volna belénk és kavarta volna fel lelkünket. Úgy éreztük, hogy a rossz küzd bennünk a jó ellen, a sátán küzd Isten országa ellen. Valljuk be, hogy ez a harc kemény volt! Igen, úgy éreztük, hogy a 'bűn törvénye lázadozik Isten tekintélye ellen, a sátán hatalmába kerít mindent az Isten országa

ellen. Ebből a küzdelemből, ebből a harcból érkezünk ide, Szilveszter-estére!

II.

Isten házában

Istennek hála

1. Itt állunk az Úr szent oltára előtt, hogy még egyszer visszatekintve az elmúlt évre, számot vessünk magunkról. Elsősorban a hála tölt el bennünket, amikor Isten házában összejöttünk, mert igaz, hogy nagy küzdelmekből, háborús veszedelmekből érkezünk ide, azonban mindnyájan éreztük, hogy Isten kezében vagyunk, aki nem hagy el bennünket. Igen, hála legyen a Gondviselésnek, mert hiszen nagyobb szenvedések is zúdulhattak volna ránk; látjuk ezt mindenhol körülöttünk! Igen, úgy érezzük, hogy a jó Isten megvédett bennünket áldó és védő kezével s a bajok és csapások nem zúdultak teljes erejükkel ránk. És mikor most az Úr oltára előtt hálát rebeg az ajkunk a kapott jókért, úgy érezzük, hogy a Gondviselés keze küldi ugyan a nagy csapásokat, szenvedéseket, de csak addig büntet, amíg meg nem értjük az ő szándékát, akaratát.

Isten megsegített

2. Az emberi lélek szenvedéseiből megértjük, hogy Isten jóságos keze elsímította ezeket a belső nehézségeket, megsegített családi, állami

és társadalmi életünkben. Úgy érezzük, hogy a jószágos Isten nem hagyott el bennünket és a legnagyobb feszültségeket sikerült baj nélkül túlélnünk. És amikor most mindezért hálát mondunk az eget Urának, akkor az a nagy vágy támad bennünk, vajha az új évvel új életet is kezdhethénk!

Istenhez térés

3. Újjá kell születnünk és meg kell tisztulnunk, mert mindaz a belső feszültség és ellentét, amely annyi gondot okozott az elmúlt esztendőben, a rosszból, a bűnből fakadt! Minden forrongást, lázas feszültséget csak az okozott, hogy nagy vétkek és bűnök mérgezték meg a mi családi és társadalmi életünket. Márpedig minden rossz, minden visszaélés és társadalmi bűn önmagában hordozza büntetését. Minden társadalmi vétkek önmagán viseli sorsát! Rajta a büntetés bélyege! Amíg a társadalom e bűnöket ki nem veti magából, addig ezek a bajok és forrongások mindig ott kísértene és veszedelemmel fenyegetnek bennünket. Azért jöttünk össze, hogy ezektől is megszabaduljunk és megtisztuljunk és kivessük magunkból mindazt, ami a sok bajt és szenvedést okozta.

Lelki újjászületés

4. Azért jöttünk össze, hogy Isten segítségével megújuljon családi és társadalmi életünk és Isten törvénye foglalja el méltó helyét a családi, társadalmi és állami életben egyaránt. Az

egyéni élet nagy bűnei úgy marják az ember lelkét belülről, mint fájdalmas, kóros betegségek csírái. Amíg azokat ki nem veti a természet, addig nincs gyógyulás. Non est pax impiis! Nincs békéje azoknak, akik lelkükből a lelki betegségeknek a csíráit nem tisztítják ki. Lelki ismeretünk nagy problémái is megoldásra várnak, és ha mi ezeket rendbe nem hozzuk, akkor súlyos lelki betegségek és lelki halál vár reánk! Lelki újjászületés kell tehát az egyénnek is, hogy lelke legmélyén boldog lehessen! Amikor most itt az Úr elé járultunk hálát adni, akkor ennek a lelki újjászületésnek a vágya él élkén bennünk. Isten segítsen lelkileg újjászületni!

III.

Hová?

Sötétbe rohanunk?

1. Ennek az estnek a hangulatában azonban nemcsak a multtal való leszámolás a feladatunk. Az emberek, amikor megállnak egy évnek a mezsgyéjén, akkor a kutató szem önkénytelenül a jövőbe mereng. Mindnyájan megállunk és előre nézünk a jövőbe. Mit hoz az újév? Vajjon milyen lesz az Úrnak ez a következő esztendeje? Azt szeretnénk tudni, vajjon jobb lesz-e, megszűnik-e a háború, megérhetjük-e a béke áldását? Vajjon a társadalmi feszültség, a társadalmi bajaink megoldódnak-e? Vajjon er-

kölcsi és lelki életünkben lesz-e új nekilendülés? Isten azonban mindezen kérdésekre nem ad feleletet! Hiába akarjuk a jövő titkát meg tudni, az ember nem tekinthet a jövőbe! Az embernek az az érzése támad, hogy sötétbe rohanunk, vakon rohanunk! Hisz bennünket is sodor az idő árja és ki tudja, merre visz?! . . .

A Gondviselés keze

2. Mindazonáltal nem a pogány bölcsesség sötétségével tekintünk előre. Mi se tudjuk ugyan, mi lesz velünk, egyet azonban mégis láthatunk, a hit világossága mégis fényt vet a jövőbe. Azt látjuk, hogy akárhová vezet bennünket az idő folyása, akármit hoz az Úr következő esztendeje, az bizonyos, hogy az Isten jóságos, szerető keze irányítja az életünket. Csak az élő hit világossága mutatja nekünk, hogy a sors csapásai között Isten keze irányít és rendez el mindent. Még akkor is, midőn kemény sorscsapások jönnek, tudjuk, hogy Isten keze jóságosan irányít minket. Bármilyen nehéz idő jön, tudjuk, hogy Isten keze vezet, s ez a következő esztendő is csak egy kis része lesz annak a hosszú zarándokútnak, melyet végig kell járunk a földön. E zarándokságnak nem az a célja, hogy a földi élet javainak élvezetéhez vezessen, hanem oda az örökkétartó és végtelen boldogság honába, az örök életbe! Ha a Gondviselés kezét meglátjuk, akkor bizalommal indulunk neki a következő esztendőnek. Az örökkévalóság távlatai nyílnak meg előttünk s

ha e távlatokból Isten integet felénk, akkor biztonsággal kezdhethjük meg az újesztendőt.

A jók miatt áldás

3. A Gondviselés jósága után sorsunkat mások is irányítják az újévben! Azok, akik nemcsak Isten parancsainak akarnak készségesen engedelmeskedni, hanem még ezenfelül többet is akarnak tenni! Azok, akik nemcsak lelki tisztaságukra vigyáznak, hanem Isten szeretetében gyujtják lángra szívüket! Azok, akik egészen Istennek szentelt, tiszta és szent életet élnek, azért irányítják a sorsunkat, mert az igazak kedvéért az Isten sok-sok bűnösnek is megkegyelmez. Egészen bizonyos, hogy ha nem volnának szentéletű lelkek közöttünk, akik Isten előtt nagyon kedvesek, akkor ennek a következő esztendőnek a képe sokkal sötétebb volna. Ha nem volnának nagyon-nagyon szerető szívek, akik Istennek semmiféle áldozatot sem tagadnak meg, akkor több csapásra és több szenvedésre számíthatnánk! De ha majd lesznek családapák, családanyák, akik megszentelik életükkel a családot és gyermekeiket, Isten jószágos irgalma ezen egynéhány édesapa, édesanya kedvéért megkegyelmez majd a családnak. A jó és szent gyermekek, testvérek, nővérek kedvéért Isten segítsége és áldása azokra is száll, akik Isten haragját vonják magukra! Ha lesznek tiszta és szent életet élő, engesztelő lelkek ebben a hazában, akik kiengesztelik Isten haragját, hogy ne sujtson bennünket, akkor Isten

ten bőségesebben juttat irgalmából mindenkinek. Ha nem volnának választottak, ha nem akadnának ilyen Isten Szíve szerinti férfiak és nők, ifjak és öregek, akkor nagyon rossz esztendőnek néznénk elébe!

Lelki tisztulás

4. Ha nagy lesz a lelki tisztulás és ha Isten szellemében újjászületünk, akkor a szilveszteri harangok megkondulása új életet, Isten áldását és segítségét bíró újesztendőt hirdet nekünk. Ezért leborulva az Úr előtt kérjük Öt, segítsen, hogy most, az év utolsó percében újjászülessünk és Isten gondolatai szerint induljunk neki az újesztendőnek! Akkor Isten áldása kíséri családjunkat, társadalmunkat, egész hazánkat. Adja Isten, hogy úgy legyen!

KÖZEL AZ UTOLSÓ ÓRA!

Nehéz idők súlyos terhét viseljük. Mindenki érzi, hogy nagy bajoknak küszöbén állunk. Nem szükséges azokat részletezni, elég, ha az ember nyitott szemmel figyeli. Azért jöttünk össze, hogy itt a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt leboruljunk az Úr Jézus lábaihoz. Ez az engesztelő szentóra talán az utolsó és talán az egyetlen komoly eszköze annak, hogy ezekben a nehéz időkben ott keressünk és ott találjunk segítséget, ahol valóban segítség van.

I.

Az utolsó percben!

Ime a Szív!

1. Minden szentórában ugyanaz történik, ami történt, amidőn az isteni szent Szív megmutatta végtelen szeretetét a választott szentnek, Alacoque Szent Margitnak. Amikor Alacoque Szent Margit megérezte az Úr Jézus szentséges Szívének szeretetét, látta nagy szomorúságát is azok miatt, akik őt megbántották, és megrendült egészen. Megmutatta neki az isteni Üdvözítő szent Szívét: Ime a Szív, mely oly szenvedé-

lyesen szerette az embereket, hogy semmit sem kímélt és felemésztette magát, csakhogy szeretetét kimutassa! Pedig az emberek részéről csak hálátlanság és szívtelenség, tiszteletlenség és szentségtörés, amit viszonzásul kap.

Az Úr Jézus kitárta szent Szívének titkát, belső világát. Rámutatott isteni szeretetére, mely utolsó eszközül adta szent Szívének kinyilatkoztatását! Ha végtelen szeretetével sem tudna meggyőzni, akkor kemény büntetés ostora fog reánk sujtani!

Volt idő, amikor Krisztus kinszenvedésének emlékei hozták lázba az egész világot. Ezekért ezren áldozták fel életüket. És amikor megtalálták az Úr Jézus töviskoronáját, Szent Lajos király nem szégyelte sarutlanul, egyszerű daróc ruhában vinni az Úr Jézusnak ezt a drága kincsét.

Volt idő, amikor az Oltáriszentségben csodálatosan rejlő Üdvözítő indította meg az egész emberiséget. Nem tudták egészen megérteni az ott rejlő Üdvözítőt, de annak a szeretetnek melegét érezték, mely e csodálatos szentségből sugárzott, s attól feltüzesedett didergő lelkük.

Sokan azonban elzárkóztak az Úr Jézus szeretete és melege elől, azért az Oltáriszentségben rejlő isteni Üdvözítő még egy utolsó próbát tesz. Az Úr Jézus kitárja szent Szívének belső világát, titkát. Utolsó erőlködése az isteni szeretetnek. Ez az utolsó kísérlet! Rámutat az Oltáriszentségre, melyben szerető Szíve rejtőzik, — az ő jóságos, irgalmas Szíve, amely irántunk való szeretetből egészen kiűritette

magát, hagyta, hogy átdöfjék, hogy abból a vér kiszivároгjon. Ez az isteni Szív sokat szenved, mérhetetlen sokat, mert az emberek elzárják szívüket előle, mert az emberek a gonoszság útjait követik, mert nem engedelmeskednek az isteni parancsnak. És Isten végtelen irgalmas-ságában a helyett, hogy kemény büntetést róna rájuk, újra feltárja Szívének melegét. Büntetés helyett Szívének lángtengerét akarja reánk árasztani, hogy az emberek induljanak meg szeretetének láttára és értsék meg: az eddigi úton haladva a kárhozat és a pusztulás vár rájuk.

Jámbor ájtatosság?

2. De az emberek nem értik meg! Érzéketlenül, közömbösen tovább haladnak a bűn útján, és még a jók is azt hiszik, hogy amit az Úr kíván, az csak egy egyszerű imádság vagy jámbor ájtatosság, melyet ha jó lélekkel elvégeztek, már eleget is tettek az Úr kívánságának. Azt hiszik, hogy az engesztelés csak egyszerű lelki csokor, melyet az oltárra helyeznek, de aztán haladhatnak tovább a bűn útjain és szomoríthatják újra az Úr Szívét. Az Úr Jézus Szívének megengesztelése nemcsak egyszerű ima, nemcsak egyszerű ájtatosság, virágcsokor, jámbor összejövetel!

Egyetlen eszköz!

3. Az Úr Jézus az ő Szívének titkát azért tárta fel, mert ezzel az utolsó eszközt akarta adni, amellyel az ő büntető kezét visszatarthat-

juk. Jaj nekünk, ha ezt az utolsó alkalmat elmulasztjuk!

Rettenetes idöket élünk! Megindult a föld alattunk, nem áll már többé embernek hatalmában megállítani ezt a mindent elsodró áradatot! Nem áll már embernek hatalmában elmenekülni a rettenetes pusztulás elöl, Isten büntető ostora elöl! Egyetlen és utolsó eszköz ebben az ítélet-időben az engesztelés! És talán már késő is! Mi lesz néhány hét múlva, tavasszal, egy év múlva? A Gondviselés titka! De amit az ember várhat, attól összeszorul a szíve és akkor kezdi megérteni, amit az Úr mondott Alacoque Szent Margitnak: az ő szentséges Szívének végtelen szeretete az utolsó eszköz! Ha az emberek nem értik meg őt, ha nem teljesítik vágyát és nem engesztelik meg őt, mi fog utána következni? ...

II.

Mi fáj nekem?

Mit érez Ő?

1. Mit érez az Úr szentséges Szíve? Azt, hisszük talán, hogy Jézus Szíve érzéketlen? Azt hisszük, hogy az Úr Jézus, látva azt a sok gonoszságot és bűnt, ami körülöttünk tobzódik, szentséges Szívében nem érez semmit? Talán érzéketlen, amikor a közönséges ember szíve is összeszorul és kétségbe ejti a sok gonoszság, amelynek tanúi vagyunk és amilyent a történelem eddig még nem látott? — Jézus szentséges

Szíve semmit sem érez akkor, amikor a szeretet helyett a gyűlölség veszi hatalmába a világot? Az a gyűlölség, amely a sátánnak a szelleme, amelynek az Úr hadat üzent! Amikor Jézus itt-járt a földön, azt mondta, hogy ő új parancsot hozott, a szeretet parancsát, és aki követni akarja, az ebben kövesse, és arról ismerik meg az ő tanítványait, hogy szeretettel vannak egymáshoz! Mit érez az isteni Üdvözítő akkor, amidőn annyi kegyetlenség, borzalom, tömeggyilkosság, mézárulás, mérhetetlen szenvedés történik nap-nap után? Nem is igen merik nyíltan bevallani a számokat és adatokat, mert olyan borzasztó, hogy még az emberi szíveket is összeszorítja. Mit érezhet az isteni Szív, aki azért jött, hogy ezt a gonoszságot megszüntesse és helyette a szeretet uralmát biztosítsa? Ne gondoljuk, hogy az Úr Szíve e fájdalmában megvárja azt, amíg a gonoszság győzni fog! Ha az emberek az ő szentséges Szívének szeretetére nem nyitják meg szívüket, az isteni igazságságnak és szigorúságnak milyen rettentő büntetése következik?!

Neki fáj!

2. Mit érez akkor, amikor ártatlanok ezrei és tízezrei szenvednek? Árvák, özvegyek? Mit érez akkor, amikor özvegyek kétségbeesése, árvák zokogása, ártatlanok halálhörgése tölti be a földkerekség minden részét, mikor az emberek fékevesztetten vetik magukat a bűnbe? Amikor talán még jobban tobzódik a könnyelműség és

érzékiesség, mint valaha! Mit érez? Megmondotta: Amit egynek teszten a legkisebb atyámfiai közül, nekem tettétek! Mindazon bűn, mélysárlás, gyilkosság, ami most történik, merénylet Krisztus ellen! Őt bántják, Őt inzultálják! Neki fáj, ellene vétkeznek!

És mi?

3. Ne is menjünk olyan nagyon messzire! Szálljunk csak a magunk lelkébe! Vájjon mi az Úrnak öröme szolgáltunk-e? Mit érzünk mi akkor, mikor ezt a sok borzalmat látjuk? Milyen mohón érdeklődünk az után, ami — úgy látjuk — saját érdekeinket szolgálja, és talá-lunk mentséget számára. A gonoszság ellenve-tésére hallgatunk, mely szerint jobb, ha mi tesz-szük ezt, mintha velünk tennék, és belenyüg-szunk, sőt talán örülünk is annak, ami a legbor-zalmasabb, csak hogy a magunk bőrét megment-sük. Pedig ítéletidők főgnak jönni! Mi fog még rá-
ránk szakadni?

A kétségbeesések kétségbeesése!

4. Amikor az Úr a választott nép gonosz-ságát látta, azt mondta, ha nem tér meg, akkor a kétségbeesések kétségbeesése következik, de-solatio desolationis! Amikor pedig a nép nem tért meg, megengedte, hogy ez a kétségbeesés valóban bekövetkezzék. Olyan büntetést mért rájuk, amely nagyon kemény és szigorú volt.

Modern időkben az emberek gúnyolódnak,

élcélődnek e fölött, hányszor megismétlődik, amit a messinai földrengés előtt írtak gúnyolódva egy helyi lapban: Isten, ha vagy az égben, küldjél nekünk egy kis földrengésecskét! Néhány nap múlva jött a földrengés, mind ott pusztult. Hányszor ismétlődik meg a messinai istenkáromló szó és a rettenetes istencsapás!

Több ennél!

5. Tüztenger vesz körül bennünket és nyaldossa határainkat! Lángtenger vesz körül és kigyullad tőle házunk tája! Büntenger vesz körül és belefulladás a lelkünk! Haláltenger vesz körül, árad felénk és pusztulással fenyeget! Pusztulás mindenütt! Mi lesz velünk! Desolatio desolationis! Kétségbeesések kétségbeesése! Az engesztelés műve az utolsó próbálkozása és utolsó menedéke az emberiségnek! Az utolsó eszköz! Engeszteljünk!

III.

Életáldozat

Küszöbön a baj!

1. Rendkívüli időket élünk! Ne gondoljuk azt, hogy ez csak ábránd, sötét képek és képzelődések! Sajnos, ez valóság! Küszöbön állnak nagy szenvedések! Rettenetes szenvedések! Ne legyen szavam a pusztában kiáltónak szava! Most áldozat, életáldozat kell! Engesztelés élet-

tel, szentséggel, tisztasággal és nagyobb szeretettel!

Egyetlen menedék!

2. Egyetlen eszköz, így mondta az Úr, és utolsó eszköz az ő szerető, boldogságos Szíve! És ha az emberek ettől a szeretettől meg nem indulnak, mi más következhet, mint az Isten büntetése?! Csak egy menthet meg: az engesztelés! Ez az Úr kívánsága és óhaja. Isten akarta, nem ember! Ha még nem késő az engesztelés műve, ha még akadnak áldozatos szívek, akik ezt vállalják, talán vissza tudják tartani Isten büntető kezét, talán még elháríthatják Isten ostorát. Az engesztelés és az áldozat, amelyet Jézus Szíve kíván, nem olyan dolog, amely fölött fölényesen el lehet bölcselkedni. Nem elég Isten büntetését kénytelenséggel elviselni, mint egyesek hirdetik! Nem elég a keresztnak kénytelen-kelletlen hordozása, mert hát nem tehetünk mást! Ez nem engesztelés! Az Úr Szíve másként kívánta! Nemcsak kénytelen megadást, hanem önkéntes áldozatot kívánt. Azt kívánta, amint Alacoque Szent Margitnak mondja, hogy hősies lélekkel szeressük, viszontszeressük a szent Szívet! És ha az emberek elhagyják őt, ha elhidegülnek tőle, annál jobban szeressük! Minél inkább gonosszá vált a világ, annál inkább, annál tisztábban, annál mélyebben szeressük őt! Az engesztelő lélek tisztaságát és szentségét vigye oda az Úrnak, hogy ezért irgalmazzon és kegyelmezzen a világnak.

A legnagyobb áldozat!

3. Sokkal többet akart az Úr! Azt akarta, ha a világ a bűnbe süllyed, legalább egyesek akadjanak, akik annál tisztábban és szentebbül élnek, minél jobban eltávozik tőle a világ. Ezeknek az önfeláldozóknak, ezeknek a hősi lelkeknek a kedvéért irgalmaz az Úr! Azt kívánja tehát, hogy legalább egyesek nagyon, hősieken szeressék! Legalább egyesek közeledjenek irgalmas Szívéhez, hogy abban átalakuljon az ő szívük, lelkük, életük! Ne gondoljuk, hogy ilyen rendkívüli nehéz időkben egyszerű eszközökkel is visszatárhathatjuk az Úr büntető kezét! Áldozatok kellenek! Az engesztelés műve a legnagyobb áldozatot kívánja!

„Victima, áldozat vagyok!”

4. Ne gondoljuk azt, hogy az Úr Jézus szentséges Szívének ezt a kívánságát senki sem érti. Nemrégén avatta az Egyház szentté az egyszerű kis olasz leányt, aki még e század elején élt és nemrégén halt meg. Galgani Szent Gemma egyszerű szívével megértette az Úr szentséges Szívének ezt a kívánságát és óhaját. Megérezte az Úr Szívének rettenetes fájdalmát. Szomjazta a szent Vért! Amint ott a házi szentélyben imádkozott, megelevenedik előtte a felfeszített Krisztus és azt mondja, hogy jöjjön hozzá közelebb. Ha ez a nagy vágy gyötri, igyék ebből a szent Vérből! — Csodálatos módon megiltatja szent Vérével, jelképes módon meg-

mutatva, hogyan kell a szenvedésből kivennie a részét. Más alkalommal megjelent neki az őrangyal, lilium- és töviskoszorút tartott feléje, hogy válasszon. Egy pillanatig habozott, mert a kettőt nem tartotta ellentmondónak, de azután megértette az Úr akaratát és a töviskoszorút választotta. Krisztus áldozata töviskoszorúval van megkoronázva! Attól kezdve sokat szenvedett és az ő imádságát, szenvedését, mind odaítte áldozatul a bűnös emberiségért, hogy irgalmazzon neki az Úr. „Én áldozat vagyok — mondotta — és az Úr Jézus az, aki engem feláldoz. Ha Jézus életem áldozatát akarja, megteszem tüstént, ha mást akar, készen állok, nekem elég ez: victima, áldozat vagyok!”

Ma is!

5. Igen, vannak, akik megértik e szót: áldozat! Vannak, akik megértik Jézus Szíve óhaját! Higgyük, hogy szentek, akik megértik az Úr minden kívánságát, óhaját, most is vannak, most is viszik áldozatukat az oltárra, hogy megengeszteljék a bűnös emberiségért az Urat! Nem szorítják ökölbe kezüket. A legszörnyűbb bűn sem teszi őket embergyűlölővé. Ők az Úrra néznek, hogy megértsék az ő szentséges Szívének óhaját, amit tőlük kíván.

Mit kíván az Úr? Azt, hogy én is hozzam meg az engesztelő áldozatot! Akármit kíván, szívesen és készségesen! Uram, itt vagyok! Engesztelni akarlak! Itt vagyunk, nagyon közel az Úr szentséges Szívéhez! Akármilyen következzen is,

értsük meg: az Úr most engesztelő áldozatot kíván! Nem szabad húzódozni, bölcsekedni, okoskodni! Önkéntes áldozatot kíván Jézus Szíve! Szívünk tisztaságával, életünk feláldozásával, munkánkkal, szívünk minden dobbanásával engeszteljük az Úr szentséges Szívét! Talán még nem késő! Talán még lesznek olyan lelkek, akik megértik, hogy az Úr nem akarja az ostort suhogtatni felettünk. A szentséges Szív keresi azokat, akik szeretik, akik megengesztelésül élő, szent, Istennek tetsző áldozatok akarnak lenni!

AMI LEGJOBBAN FÁJ KRISZTUSNAK

Előkészítésül próbáljunk belehatolni az isteni Üdvözítő lelkületébe, szentséges Szívének érzelmeibe, ott, amikor megkezdődött az ő kerserves kinszenvedése. „Szomorú az én lelkem mindhalálig!” E szavakba önti az édes Üdvözítő érzelmeit. Ez a szomorúság, ez a lelki fájdalom tölti el isteni Szívét akkor, mikor meg kell indulnia a keresztt útján. E szomorúságában csatlakozzunk most hozzá!

I.

Áruló apostol

„Egy közületek!”

1. Elmegyünk az isteni Üdvözítővel az utolsó vacsora termébe. Összejöttek az apostolok, elfoglalták helyüket az Úr Jézus körül. Nem tudták, miért hívta őket össze. Lakoma volt, de valami nehéz érzés nyomta szívüket, nem tudták miért, de öröme hangolódni nem tudtak e légkörben. Az isteni Üdvözítő Szívében mérhetetlen szomorúság! Ő már tudta, hogy most búcsúzni kell övéitől, pedig nagyon, végtelenül szerette őket. A szeretet apostola írja: „Mivel

szerette övéit, kik e világból valának, mindvégig szerette őket!" (Jn. 13, 1.) Mivel mérhetetlenül szerette apostolait, azért szomorkodik most az isteni Üdvözítő, hogy el kell hagyni őket. Ő mindvégig szerette azokat, akiket elsősorban maga köré gyűjtött, akiket felemelt és egészen közel hozott az ő isteni Szívéhez.

Szomorúan látja azonban, hogy apostolai között nem mindenki fogja őt mindvégig szeretni. Már látja, hogy egynek a lelkébe szeretet helyett valami más lopakodik. Már nem Isten tölti be az ő szívének vágyát, hanem földi dolgok. Ezért olyan szomorú a hangulat az utolsó vacsora termében! Ezért szenved az isteni Üdvözítő, leolvassák arcáról a hűséges apostolok, hogy valami bántja a Szívét. Nem is soká titkolja azt, hanem csakhamar feltárja apostolainak: „Nem mondom mindnyájatokról (hogy boldogok vagytok), én tudom, kiket választottam; hanem, hogy beteljesedjék az Írás: Aki egy kenyéren van velem, sarkát emelte ellenem. Már most megmondom nektek, mielőtt megtörténik, hogy mikor megleszen, higgyétek, hogy én vagyok... Mikor e szavakat mondta, megrendült az ő lelkében és tanúságot tőn, mondván: Bizony, bizony mondom nektek, hogy egy közületek elárul engem!"... (Jn. 13, 18—21.) Az apostolok nagyon megzavarodtak e szavakat hallván. Vajjon kicsoda az áruló a tizenkettő közül, akiket az Úr magának választott és akiket annyira szeretett, akiket az Úr titkaiba maga vezetett be? Egy közülük el fogja árulni!... Ezért ilyen szomorú az isteni Üdvö-

zító! Ezért rendült meg ő lelkében! Ez okozta az Úr Jézus szentséges Szívének olyan nagy fájdalmát!

„Csókkal árulod el?”

2. Mikor a Getszemáni-kertben az Úr bevégezi imádságát, amikor lélekben végigszenvedte kínszenvedésének, kereszthalálának minden gyötrelmét, íme közeledik az ellenség, az áruló apostol. Az isteni Üdvözítő pedig, mielőtt Júdás odaérkezett volna, felkel helyéről és felkeresi apostolait, akik nem tudtak vele virrasztani. Megfeddi őket. Vigyázzatok és imádkozzatok! Vigyázzatok, hogy a sátán meg ne közelítsen, és imádkozzatok, hogy az Isten megsegítsen benneteket! — De már közeledik is az áruló apostol. Egészen közel ér az isteni Üdvözítőhöz és képmutató módon a régi szeretetnek a jelét használja fel: megcsókolja Jézust. Ez a békecsók volt a jele, hogy az ellenséges poroszlók rárohanjanak és megköttözzék. Az isteni Üdvözítő mindezt előre tudta, ezért mondja: „Barátom! Mi végre jöttél?” (Mt. 26, 50.) Szemtől-szembe állnak: Jézus és Júdás. Az Üdvözítő végignézi rajta és folytatja: „Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát” ... (Lk. 22, 48.)

Valamikor az isteni Szeretet túláradt, amikor kiválasztotta övéit. Júdásra is kiárasztotta szeretetét. Hányszor élvezte ő azt a meleget, azt a bensőséges békét, amit az Úr Jézus Szíve éppen az apostoloknak adott legbőségebben, akiket a legjobban szeretett itt a földön.

Hányszor kapta Júdás a szeretetnek ezt a békecsókját, hogy érezze: Isten közeledik hozzá, Isten adja neki! És most éppen ezt a jelet használja fel az árulásra. Júdás, te arra használod a jelet, amellyel a szeretetet kellene irántam mutatnod, hogy énrajtam a legnagyobb szeretetlenség művét végrehajtsák!? Mikor a Júdás-lélek, a bukott apostol áll szemtől-szemben Jézussal, akkor érzi isteni Szíve a legnagyobb fájdalmat! Az juttatja az ellenség kezére, akit a legjobban szeretett, és akitől a legnagyobb szeretetet várta.

Ha az Úr Jézus Szívére nézünk, akkor most is azt látjuk, hogy ez fáj neki a legjobban manapság is, azért e miatt kell leginkább vigasztalni az Úr Jézus szentséges Szívét most is!

II.

Júdás-lelkek

Ma is!

1. Áruló Júdást nemcsak az apostolok körében látni. Az Úr Jézus választottai, az ő szentséges Szívének kegyeltjei között később is akadtak ilyen árulók. Az isteni Szívnek ez a nagy szomorúsága most is megvan. Most is gyötörődik. Hányan vannak, akikre túlárad az Istennek szeretete, akik több kegyelmet kaptak, mert azt akarta az Úr, hogy az ő hűséges szolgálói legyenek. Szeretetének melegével melengette őket, kegyelmének bőségével táplálta. Beve-

zette őket titkainak mélységébe és átizzította szívüket, hogy szeressék őt, hogy valamikor annak a szent tűznek legyenek felszítói, amelyről azt mondotta: „Mit akarok mást, mint hogy már felgyulladjon.” (Lk. 12, 49.) Szentség és jámborság sugárzott arcukon. Repeső szívvel vették körül őket a boldog szülők, akik álmuk beteljesülését látták az ő levita fiukban. Krisztus csókjával a homlokukon indultak a nehéz harcra. Tudták, hogy nem e világból valók, de szent hivatásuk a világba szólította őket, hogy mentse meg a világ gyermekeit a kárhozat örvényéből.

De mi történt! Lassankint nem tudták megővni a szeretet tűzének lángját a viharban. Elfelejtették, amit Krisztustól tanultak a szentélyben. Lassankint kihűlt a szívük, mint Júdás szíve, és hozzátapadt a földhöz, a földiekhez, az anyagiakhoz, az érzékiekhez. Ó, ennél nagyobb lélekzuhanás nincsen! Elpártoltak ők is, áru-lókká váltak, mint Júdás, hátat fordítottak annak, akinek örök hűséget esküdtek! Mindenfelé megsokasodott ezeknek a száma. Mindenfelé Krisztus ügyének ellenségeivé váltak!...

Követ dobjunk rájuk?

2. Amikor a bűnös asszonyt az Úr Jézus elé vitték, hogy mondjon halálos ítéletet fejére, akkor azt mondta: „Aki közületek bűn nélkül vagyon, az vesse rá először a követ!” (Jn. 8, 7.)

A világ ilyen! Követ dob a júdáslelkekre! Pedig ott volt, mikor ezeknek a szíve kezdett

kihűlni, mikor kezdtek elpártolni az Úr szentélyétől! De amikor megtörtént a lélekzuhanás, akkor ők dobtak rá követ először és a botrányt felhasználták Krisztus Egyháza ellen.

Mi ne így tegyünk! Fájjon a szívünk a bűn miatt, de forduljunk szeretettel és irgalommal a bűnös felé. Mert minden bűnösnek rettenetes lesz a sorsa, de talán a legrettenetesebb ítélet, a legszörnyűbb kárhozat a Júdás-lelkekre vár.

Engesztelés

3. Minél nagyobb a részvét lelkünkben, annál nagyobb bizalommal megyünk most az isteni Üdvözítőhöz, akinek ez az aposztázia a legnagyobb fájdalma. Az Úr Jézus elé megyünk és mit tehetünk mást, mint engeszteljük őt?! Nem dobunk követ azokra, akik Júdás-lélekkel elpártoltak az Úrtól, hanem annál nagyobb bensőséggel vigasztaljuk Jézust, minél jobban szeretjük.

Ha az engesztelés művéhez hozzátartozik, hogy a bűnösökért imádkozzunk, akkor most, amidőn az isteni szent Szívnek ezt a legnagyobb fájdalmát akarjuk megosztani, engesztelünk ezekért a Júdás-lelkekért is! Ez az engesztelő lelkek nagy áldozata: Nem félnek ők, magukra veszik mások bűnterhét, hogy helyettük bocsánatot kérjenek és eleget tegyenek a vétékért! Nem félnek ők, nem rettennek vissza ilyen nagy terhet magukra venni, hogy könyörögjenek az Úrnál ezekért a lelkekért is. Minél nagyobb és szentebb a hivatás, az apostoli küldé-

tés, annál bensőségebben engeszteljük az Urat azokért, akik hűtlenek lettek hozzá!

Vezeklés

4. Vezekeljünk, hogy kikérjük a Júdás-lelkek számára a kegyelmet és megengeszteljük Istent, hogy ne sujtsa őmiattuk az egész népet. Mert hiszen ez a nép is bűnös, melynek bűnös élete az ő lelküket is megrontotta! Miért tapsolt kezdetben, mikor látta, hogy ezek a választottak mily könnyelműek és világias érzelműek! Miért hízelt az érzékeinek és csábította, mikor látta, hogy mennyire ingatagok szent hivatásukban! Miért nem volt szigorúbb hozzájuk?! Miért nem imádkozott értük, hogy elkerüljék a bukást! Bűnösök ők, de bűnös a nép is, mely bűneivel magával rántja e választottakat is! Ezért engeszteljük, ne csak a megtévedt Júdás-lelkekért, hanem a népért is! Engeszteljük, vezekeljünk, könyörögjünk a modern Júdásokért és a bűnös nemzedékért, mely ilyeneket szül!

III.

Egy szív, egy lélek

„Inter vestibulum et altare“

1. Mélységekből mérhető a magasság, ezekből a lélekzuhanásokból ítélhetjük meg, hogy mit jelent a jó és buzgó apostol a lelkeknek, az

Egyháznak, Krisztusnak. Amennyire elszomorodik az isteni Üdvözítő Szíve, amikor a Júdás-lelkek elfordulnak tőle, annyira örül és annyira boldog, amikor az ő hűséges szolgái mindvégig szeretik őt, köréje gyűlnek és engesztelik őt. A legnagyobb öröme, amidőn e meghívottak az ő választottai sorában állnak, amikor egészen eltelnek az ő szeretetétől és az a szent buzgóság tölti el őket, mint apostolait. — Ezeket vonja legközelebb szentséges Szívéhez. Minél több szenvedést okozott Szívének a sok-sok Júdás-árulás, annál közelebb vonzza ezeket az ő szentséges Szívéhez. Ezeknél keres vigasztalást, mikor mások megbántják. Ezek szavára bocsátja meg a bűnöket. Ezek imádságát, vezeklését, engesztelését fogadja kegyesen szentélyében. Ezek emelik ki a lelkeket azokból a bűnös áradatokból, amelyek a kárhozat felé sodorják a világot. Ott állnak az oltár előtt „inter vestibulum et altare“, és irgalmat esdekelnek a bűnösökért: „Könyörülj, Uram, könyörülj népeden; ne engedd, hogy gyalázzák örökrészedet és uralkodjanak rajta a nemzetek!“ (Joel. 2, 12—13, 17.)

Isten velünk!

2. A szentéletű apostolok nemcsak hatalmukkal közvetítik Isten kegyelmét és adják Isten áldását, hanem elsősorban életükkel. Rajtuk Krisztus kenetének illata, arcukon Krisztus vonásait ismerhetjük fel. Sugárzó lelkek ők, akik világítanak a sötétségben, hogy a lelkek el

ne tévedjenek az élet útvesztőjében. Melegítő lelkek, akik éppen akkor melegítik fel a kihűlt szíveket, amikor a legjobban dideregnek. Minél tisztább az ilyen sugárzó lélek, annál jobban tapasztalja és tudja, mit jelent számára Krisztus szeretete és hűséges szolgálata. Hiszen Krisztusból él egészen! Krisztust mintázza életében, ezért tud Krisztus helyett vigasztalni és ezért tudja közvetíteni nemcsak kegyelmét, hanem lelkét és szellemét is. Valóban: alter Christus, benne Krisztus élte él tovább s ezért:

Mindig mosolyog és szeretve szolgál,
Tekintetében távol fény ragyog.
Lényéből már a menny nyugalma árad,
El sohase fárad.

Megsérteni semmivel nem lehet,
Hisz nincs benne kit megsérteni,
Nincs énje, földhöz nem köti semmi,
Kész hazamennil

Nincsen neve, Krisztus nevében él,
Krisztus kezének csendes eszköze,
Krisztus lényének visszasugárzása,
Hűséges mása.

Ime, itt a Minta! Áldó két kezed,
— Én édes Mesterem — vezesse hát a vésőt!
Fájjon, ha fáj! — Én kegyelmedet zengem!
Készíts el engem!

(. * .: Minta)

„Pauci electi!”

„Sokan vannak a hivatalosak, kevesen pedig a választottak!” (Mt. 20, 16.) Kevesen vannak a választottak, de vannak! . . . Vannak, igen, ha

kevesen is, akiket az életben ott találunk a munka mellett, a kötelességteljesítés mellett, akik Krisztust szeretik és szolgálják, és ezért még tudják őrizni lelkükben Krisztus szeretetét, kegyelmét. Élik Krisztus életét a világ zajában is.

Kik ezek? Buzgó férfiak, akik az Actio Catholicá-ban, a világi apostolságban tevékenykednek, akik mernek szót emelni a destrukció ellen. Akik Krisztus előharcosai. Bátor hitvallók, akik élik Krisztus életét. Ezek Krisztus táborának világi apostolai. Ezek tudják, mit jelent számukra a Krisztus Szíve szerinti apostolság, mert hiszen az élet harcaiban hozzá mennek és tőle kérnek tanácsot, bátorítást, irányítást.

Vannak az életben olyanok, akik a krisztusi élet szépségétől annyira el vannak ragadva, hogy nem tudnak megmaradni az alsó lépcsőfokon. Magasba törő lelkek, akik a legnagyobb áldozatra képesek. A keskeny ösvényen, a szúrós tövisek között megvalósítják, amit Krisztus nem parancsol, hanem csak tanácsol. Vannak kint a világban is, akik Krisztust nagyon szeretik és érte szívesen lemondanak a családi élet örömeiről, sőt még önnönmaguk szabadságáról is. Vannak, akik szentségben és tisztaságban élnek! Ezek is tudják, érzik, hogy mi számukra Krisztus, mikor egész életükkel csak őrá támaszkodnak, amikor felfelé kell kapaszkodniuk a lelki élet meredek ösvényein. Ezek tudják, hogy mi számukra az alter Christus, a Krisztus helyettese. Ezek a lelki élet keskeny

ösvényén megtanulják azt, hogy miért kell imádkozni, engesztelni, könyörögni, vezekelni a lelki élet vezetőiért! Ezeknek valóban a lelkük mélyéből fakad a kívánság, hogy az Úr áldja meg az ő szolgálát, adja, hogy mindig megmaradjanak a lelki élet magaslatain a szentség fényében. Igen, ezek érzik a legjobban, hogy mennyire megszenteli a lelküket az Úr az ő szolgálainak lelkén keresztül. Bár az élet különféle körülményei közé helyezte e hősi lelkeket az Úr, mégis igazi apostolok ők is, mert életüknek odaadásával, imádságukkal, kötelességteljesítésükkel, vezeklésükkel, keresztyükkel, önmegtagadásukkal segítik Krisztusnak papságát. Résztvesznek abban a munkában, amit az Úr szolgálaira bízott, és talán éppen az ő imádságuk, kötelességteljesítésük, vezeklésük, önmegtagadásuk és áldozatuk nyitja meg a legtöbb léleknek a mennyország kapuit.

Igen, ezek a tiszta, Istennek tetsző lelkek nem dobnak követ az elesettekre, hanem annál inkább engesztelnek! Ezek lelkük egész melegével ott állnak Krisztus papsága mellett és könyörögnek értük, hogy az Úr segítse meg őket, hogy egy szív, egy lélek legyen minden hívő az ő papságával! Az Úr papsága megmaradjon azon a magaslaton, melyre Krisztus állította őt, és a papság lelkén keresztül szentelődjék meg ez a romlott világ s térjen vissza Urához Istenéhez!

ENGESZTELŐ ÁLDOZAT

Jézus szentséges Szívének napja ebben a hónapban Nagypéntekre esik. Ezen a napon az Anyaszentegyház odavezet bennünket a Golgota hegyére, egy pillanatra föllebbenti azt a fátyolt, amely eltakarja lelki szemünk elől a csodálatos, a véres drámát. Rámutat a kereszten szenvedő Krisztus alakjára, aki most a világ bűneiért életét adja engesztelő áldozatul. Amikor meghatódott lélekkel ott állunk a keresztfátővében és felemeljük tekintetünket a keresztfán függő isteni Mesterre, amikor szemléljük az ő arcán a fájdalom vonásait és látjuk testét szent sebeinek fájdalmától vonaglaní, megérzi szívünk, hogy milyen nagy szeretet sürgette ezt a nagy életáldozatot, amely itt a keresztfán áldozza fel magát érettünk!

I.

Beteljesedett!

A Szív agóniája

1. A kereszten függő isteni Üdvözítő az ő szentséges Szívének szeretetéből, szeretetének lángoló tüzéből most a legszentebb, a leg-

nagyobb áldozatot mutatja be a mennyei Atyának. Véres, fájdalmas életáldozat ez! Nézz csak Krisztus arcába! Ha tudsz olvasni az emberi arc vonásaiból, akkor most az isteni Üdvözítő tekintete olyan sokat mond a te lelkednek! Azt olvashatni le róla: van-e nagyobb szeretet annál, mintha valaki ekkora szenvedést magára vesz és nemcsak halált, hanem ilyen gyötrelmes, kínos kereszthalált vállal, csak hogy engesztelje Istent az emberek bűneiért?! Amikor itt a keresztfán tövében az isteni Üdvözítő arcáról leolvassuk nagy fájdalmát, nagy szomorúságát, amikor látjuk, hogy megszámlálták minden csontját és tele szent teste sebekkel és szent vére végigcsordul a keresztfán, akkor érezzük, hogy itt a kereszt oltárán nagy, a legnagyobb áldozat folyik! Amikor Jézus, ez az élő áldozat megborzong a sötét éjszakában elhagyatottságában: „Én Istenem, miért hagytál el engem!”, mintha a mennyei Atya is elfordulna tőle és nem akarná tekinteni benne az ő egyszülött Fiát! Megkezdődik a Szent Szív, a „victima peccatorum” agóniája.

Mit lát?

2. Ott függ Krisztus a keresztfán, belenéz a néptömeg arcába, mely az ő halálát kívánja, és lelki szeme előtt csodálatos processzió vonul végig. Látja az engesztelő áldozatnak igazi okát.

a) Látja az *egész világnak* bűnét. Ezért jött közénk, ezért szenvedett, ezért áldozta fel magát a keresztfán! Az egész világ bűnével ter-

helte önnönmagát, hogy kiengesztelje a mennyei Atyát! Mi, akik itt a földi életben csak nehezen látjuk meg a bűnnek igazi súlyát, útálatosságát, el sem tudjuk képzelni, hogy mit láthatott az isteni Üdvözítő, amidőn az egész világnak minden bűne felvonult lelki szeme előtt! A keresztfán függve látta a bűn nagyságát és érezte, hogy ez mind őreá nehezedik! Ha valami nagy gonoszság megdőbbsen, mi is felkiáltunk, mi is megbotránkozunk rajta. Hát még az isteni Üdvözítő! Most keservesen éreznie kell a bűnnek rútságát, útálatosságát, elvetemültségét, de mindez nem rettentí vissza, magára vállalja! ... Ezért olyan szomorú az arca, ezért csordul le a kereszten piros vére, ezért érzi magát olyan elhagyatottnak!

b) Az egész világ bűnei között ott látja első sorban a *jók és megtért emberek* vétkeit. Azokét, akik az ő kereszthalálát hálás lélekkel fogadják, akik újjá akarnak születni kegyelemben és tűzben, de másként a bűntől szabadulni nem tudnak, hacsak Krisztus magára nem veszi azt és le nem mossa annak undokságát. Minden megigazult lélek bűnét Krisztus magára veszi és akármennyire szenved tőle, mégis valami boldogság járja át szerető szent Szívét, mert tudja, hogy ezekért a lelkekért mégsem hiába folyik vére, ezek felhasználják azt az ő lelkük javára, üdvösségük biztosítására. Ez az ő vigasztalása, hogy lesznek nagyon sokan, akik majd felhasználják a megváltás kegyelmét!

c) Ó, de jaj! Ott van a nagy tömeg, azoknak a lelkeknek a bűne, *akik nem akarják felhasz-*

nálni Krisztus megváltó kegyelmét! Talán többen vannak, akikért éppúgy meghalt, éppúgy odaadta az ő vérét váltságul, mint a jókért, de ezek visszautasítják a kegyelem nagy ajándékát, az engesztelő áldozatot! Ezek inkább bele-rohannak az örök kárhozatba, csak hogy halad-hassanak a bűn útján! Ha lelki elhagyatottság gyötri az Úr lelkét, ha a kereszthalál a legnagyobb áldozat, mindez semmi ahhoz, amit szenved Krisztus azokért, akik nem fogadják el az ő engesztelő áldozatát!

d) Amint ott állunk a keresztfá tövében, amint felnézünk a szenvedő Krisztusra, aki most ezt a csodálatos víziót, a bűnnek a legrettenetesebb látomását éli át, önkénytelenül ébred a kérdés: Uram! Látod-e *az én vétkeimet is?* ... Amint ott állunk és felnézünk a szenvedő Krisztusra, szeméből kiolvassuk: Igen, a te bűneidet is látom! ... Milyennek látod? ... Olyannak-e, amiért nem hiába engesztelled a mennyei Atyát, vagy talán olyannak látod, hogy ezért hiába ontod a te drága véredet, hiába szenvedsz, hiába halsz meg a kereszten? ... Ó, ne tőle kérdezzük! Önmagunktól kérdezzük, hogy vajon kik között lát az Úr bennünket? ...

Consummatum est!

3. A nagy processió elvonult. Krisztus kitarja karját, hogy átölelje az egész világot. Engem is magához vonz! *Consummatum est!* Beteljesedett! — kiáltja és lehajtja fejét, kiadja lelkét! — De erősebb a szeretet a halálnál! A

halál legyőzte őt, de szeretete legyőzte magát a halált! Legyőzte a bűnt! ... Halála a bűn halála! A lélek életrekeltése! — Uram! Nem hiába haltál meg énértem! Nem hiába szenved a gyötrelmem minden fokát! Nem hiába vállaltad ezt az engesztelő áldozatot! Az én szívemben viszontszeretet ébred irántad és én a megváltás kegyelmét felhasználom! — Beteljesedett, beteljesedett, az áldozat-Krisztus kiengesztelte a mennyei Atyát! Az engesztelés műve befejeztetett!

II.

„Krisztus lecsukta szemét!”

„Páter, nézze csak!”

1. Huszonhárom éve annak, hogy Spanyolország Santander tartományában, kis falusi templomban, a falu alig 1300 lakosa népmissziót tartott. Két kapucinus atya jött az elmélkedések megtartására. 1919 március 30-a éppen vasárnapra esett, amikor P. Agatangelo utolsó beszédét mondotta. Arról prédikált a híveknek: „Fiam, add nekem a szívedet!” (Péld. k. 23, 26.) Az Úr ajkára adta ezt a szót, mintha Krisztus szólna a lelkekhez a kereszt magaslátáról, ami ott díszelgett a főoltár felett. A szentbeszéd alatt egy kis 12 éves leány hirtelen utat tört magának és felmegy a szentélybe, ahol P. Jalón gyóntat és mondja: „P. Jalón, P. Jalón, nézze csak, Krisztus lecsukta szemét!” A páter nem

sokat törődött vele, visszaküldte őt; — de azután jöttek többen is. Maga a páter is felnéz, de nem lát semmit. Amikor szerzetestestvére lejön a szószékről, tanácskoznak a történekekről. Egyszerre egy férfi is felkiált a templomban, hogy megelevenedik Krisztus! Majd többen is látják, hogy szemeit forгатja, habzik a szája, vér fut alá halántékán, melle zihál, mintha élne és újra szenvedné kínjait! Mintha szeméből és arcából valami kimondhatatlan nagy fájdalmat és szomorúságot olvasnának ki! Egyeseket tekintetével kísér egész a kereszt tövéig, majd a legnagyobb szenvedés, sőt utálat kifejezése ül arcára. Mindannyian térdre borulnak és fennszóval imádkozni kezdik: Uram! Irgalmazz nekünk! — 1919 március 30-án Limpiászban történt ez a csoda. És minduntalan megismétlődött hosszú időn keresztül, nemcsak a hívők előtt, hanem éppen elsősorban azoknak a hitetleneknek a szemeláttára, akik vagy azért jöttek, mert a kíváncsiság vitte oda őket, vagy azért, hogy a nép fanatizmusa ellen használják fel. Olyan megrázó volt ez a csoda, hogy ha nem látta volna annyi sok hitetlen és nem használtak volna fel minden eszközt, hogy megcáfolják, akkor talán még mi is nehezen hinnők el. Lefényképezték és minden kép más és más mozzanatot ábrázol abból a csodálatos jelenetből, ami ezelőtt 23 esztendővel történt.

Miért csukja le?

2. „Nézze csak, Krisztus lecsukta szemét!” Talán nem akarja látni azokat a szörnyű eseményeket, amelyek be fognak következni! Talán nem akarja látni azt a rettenetes vérözönt, amely annak a nagy katolikus országnak földjét nemsokára áztatni fogja! Miért ez a csoda, amely megdöbbeníti még a hitetlent is? Talán azon rettenetes események miatt, amelyek néhány év múlva bekövetkeztek ezen országban. Lehet ugyan ez is az oka, de hiszen ezek még távol vannak ettől az időtől! Addig még mindent jóvá lehet tenni! — A kínoknak és a gyötrelemnek, az utálatnak és a szenvedésnek minden vonása Krisztus arcán csak azért van, mert az a csodálatos vízió most újra végigvonul a kereszten függő Krisztus előtt. Egyik jelenés alkalmával nagy bűnös közeledett hozzá, azt látták, hogy úgy eltorzult az isteni Üdvözítő arca, hogy mindenkit rémület fogott el és mindenki előtt nyilvánvaló lett, ami ennek a bűnös embernek a lelkében rejtve volt. Csodálatos módon újra szenved Krisztus, hogy fellebbentse a leplet és megmutassa, mit érez és mit szenved ő a bűn miatt most is! Nemcsak ennek a népnek a bűneit látta Krisztus, hanem az egész emberiségét. Hiszen tudjuk, hogy azok az idők a gonoszságnak és a bűnnek aratása voltak.

Engesztelni, vezekelni!

3. Jozé Rubio Marinez, valladolidi s. püspök a banézai plébános levelét olvasta fel 1919 novemberében, mikor ötnapos lelkigyakorlattal

készültek a limpiászi zarándoklatra. E levél szerint, amidőn egy bűnös ember közeledett a sekrestyéből a csodálatos limpiászi feszület felé, a korpusz, Krisztus teste egészen odafordult, elszomorodott, szinte fölé hajolt és egyszerre olyan fájdalmat és undort láttak az arcán, mintha tiltakozott volna: Ide merészelsz jönni, te, akiben még itt is a gonoszság él! De egyszerre megváltozott az arca. Kiderült és egy szilárd pont felé nézett: Los Angeles, az angyalok hegye felé! Itt 1919 május 30-án Jézus Szívének ajánlotta a király az országát! Ez símította el az Úr Jézus arcát! Megenyhült ennek az engesztelésnek megpillantására. Azután megint szomorúság, kín és gyötrelem látszott arcán. Mit látott az Úr, hogy hirtelen újra elborult az arca? A népet látta, melynek szemében az engesztelő áldozat nem volt több, mint ájtatos imádság. *Engesztelés* volt, de nem *áldozat*! Imádság volt, de nem olyan, amely a szívet egészen átjárja és amelyből a megtérés kegyelme fakad! Mert hogyha olyan engesztelő áldozat lett volna, amelyből a nép megújultan lép ki, bizonyára nem szomorodott volna el újra Krisztus arca! Bizonyára elkerülhették volna azokat a szörnyű eseményeket, amelyeket most már — 23 év után — megéltünk! Ha akkor a nép úgy engesztelte volna meg az Urat, mint valamikor Ninive városa és királya Jónás próféta szavaira, akkor elkerülhették volna a legrettenetesebb polgárháborúk egyikét, a legszörnyűbb egyházüldözést!

Az engeszteléshez több kell, mint imádság:

az élet megigazulása, az élet odaadása kell hozzá! Fiam, add nekem ide a szívedet! Fiam, kelj föl és add nekem a szívedet és ne tapadjon a szíved a bűnhöz! Szeressed és az én drága véremmel mossad tisztára a szívedet és így elkerülöd Isten büntető haragját, mert minden bűnösre lesújt az isteni igazságosság! Kivétel nélkül!

III.

Megengesztelni!

Nézzünk a Krisztus-arcra!

1. A modern ember annyira elmerül az élvezetekben, annyira belesodródik ennek a lázas életnek rohanó folyásába, hogy igen sokszor megfélekedzik a magasabb életről, megfélekedzik lelkéről. Ritkán szokott a keresztre felfigyelni, ritkán néz Krisztus arcába. Talán azért történt ez a csodálatos limpiászi jelenés, hogy a modern ember is vizsgálja meg egyszer Krisztus arcát és olvassa le onnan, amit az isteni Üdvözítő érzett! Hallja meg ő is, amit Jézus ajka suttog az agóniában. Sokan elmentek Limpiászba szkeptikusok, bűnösök, akik kételkedtek a csodában. Voltak olyanok is, akik arra gondoltak: érezhet-e tényleg Krisztus, mikor már régen elmúlt a gólgotai jelenet? — Ha van Szíve Istennek és az ő Szíve él isteni keblében, akkor bizonyára nem azért van, hogy ne tudjon érezni! Krisztus nem örül annak és nem közöm-

bös, ha ez a világ, ha ez a mai élet annyira kivetkőzik a keresztyénységből, nagy igazságai-ból és törvényeiből!... Ha hívő szemmel né-zünk Krisztus keresztyére, akkor nemcsak azt látjuk, hogy az Úrnak fáj a bűn és utálattal for-dul el attól, hanem azt is észrevevesszük, hogy az isteni igazságosságnak jobban fáj az, hogyha mi a bűnt ki nem engeszteljük, mert akkor be kell következnie az isteni igazságosság követ-kezményeinek is!

Miért szenved?

2. Az isteni jóság mellett ott az isteni igaz-ságosság is, amely szintén végtelen és amely szintén elégtételt követel! Ki tudja közülünk, mikor telik be az isteni igazságosság mértéke? Ki tudja, mikor halmoz az ember annyi vétket vétekre, bűnt bűnre, hogy betelt a mérték? Senki sem tudja ezt! De azt tudjuk, hogy Isten-nek fáj, amikor büntetni kell! Nézzétek csak az apát, amikor bünteti gyermekét, ha rosszat tesz, nézzétek a jó édesanyát, ő sem hagyja büntetés nélkül gyermeke hibáját. De amikor a figyel-meztetés, a feddés se használ, mennyire fáj a jó édesapának, hogy kemény eszközhöz kell for-dulnia. Pedig ha igazán szereti gyermekét, nem hagyja el a büntetést, azt kívánja az igazságos-ság, hogy ilyenkor vegye elő a büntetés vessze-jét.

A nagy emberiség is ilyen gyermek az Isten szemében. Sokszor az isteni jóság, az isteni sze-retet nem hat rá, sőt még limpiászi csodák sem

indítják meg! Az isteni Szív szeretetének lángja nem tudja kiégetni a bűnt! Ám vannak a Gondviselés kezében más eszközök is!... Jaj nekünk! Olyan időket élünk, amikor minden külső jel arra mutat, hogy az isteni Gondviselést kényszerítettük ezeket a szigorú eszközöket elővenni! És talán már késő is! Most az Isten büntető vesszejét veszi elő! Mégis, ha felnézünk a keresztre és látjuk, hogy az engesztelés áldozata enyhíti fájdalmát és szeretetet, mosolyt hoz arcára, akkor van reményünk, hogy még kiengesztelhetjük Öt. Értsük meg azt, hogyha nem engeszteljük az Urat, hogyha most igazán nem hozunk életáldozatot és engesztelő áldozatot, ki tudja, milyen erősen sujt majd a Gondviselésnek kemény ostora! Igen, vagy megtér ez a bűnös kor, a modern idők embere, vagy pedig bűnhődni fog! Ha nem tér meg, nincs hatalom, mely visszatartsa Istennek büntető, sujtó kezét!

Dehát remélhető-e, hogy egy kor, amely annyira elsüllyedt a bűnben, mint ez a mostani, megtérjen? Bizony kevés remény! De hát akkor elpusztulunk? Akkor a jók is elsüllyednek ebben a büntetésben? Van még mentőeszköz?... Igen, van!

Engeszteljünk!

3. A jók fogjanak össze! A jók nyujtsanak elégtételt az isteni igazságosságnak! Ne engedjék, hogy a rossz győzzön! A jók fogjanak össze és a jóknak ez az összefogása segítse

diadalra az Isten iránti szeretetet! Ez abban álljon elsősorban, hogy a bűnből kisegítsük ezt a bűnös világot. Olyanok a jók, mint a kovász, amely megdagasztja az egész tésztát. És minél többen lesznek engesztelő lelkek, akik minden bűnös nevében elégtételt iparkodnak nyújtani és megengesztelni a megbántott, meggyalázott isteni igazságosságot, annál jobban remélhetjük, hogy megtér a bűnös világ. A jók nyujtsanak elégtételt, de egyesítsék az ő áldozatukat Krisztus áldozatával! Vigyék oda az oltárra, így annak értéke végtelen, és kedves lesz a mennyei Atya előtt.

És ha a jók is nagyon kevesen lennének, akkor is maradnak egyesek, akik annál inkább az Úrhoz menekülnek, annál tisztábbak és szentebbek, minél gonoszabb a világ! Ők annál jobban egyesülnek Istennel, hogy megszenteljék életüket, minél jobban eltávozik a világ! Igen, ezek a tiszta és hősies lelkek nem félnek oda-szegezni magukat Krisztus keresztyéhez és így egyesíteni az ő áldozatukat Krisztus áldozatával! Nem félnek életüket egyesíteni Krisztus életével és életszentségükkel kiengesztelni az Urat! A szeretet lendületében a legnagyobb tökéletességre törekszenek és egész életük Krisztussal egyesülve engesztelő áldozat a mennyei Atya előtt. Ha Magyarországon a múltban elég volt egyetlenegy ilyen szentéletű lélek a Nyulak-szigetén, aki visszatartotta az országot a pusztulástól, akkor ha sokan lesznek, akik tudatosan, Isten szeretetével akarják magukat a keresztre feszíteni, reméljük, hogy az

isteni irgólam az általános pusztulás közepette is kegyelmezni fog nekünk!

Az engesztelés műve az Egyetemi-templomból is hatalmas hajtást hajt! És ti, akik a mai napon eljöttetek e szentórára, engeszteljétek meg Krisztust minden bűnért, magatok, családok, az ország minden bűnéért! Vegyétek a templomtól emlékül az engesztelés művének kis könyvét, olvassátok el, valósítsátok meg, s aztán adjátok oda ismerőseiteknek és hozzátartozóitoknak, hogy mindannyian tudják meg: van még egy eszköz, az engesztelés műve, amellyel az Isten igazságos büntetését fel tudjuk tartóztatni! Legalább nekünk legyen kegyelmes és irgalmas!

NÁZÁRET LÉGKÖRÉBEN

Május havának első péntekén az engesztelő szentórának elmélkedési tárgya legyen a názáreti légkör.

E hónapban különös szeretettel fordulunk a Boldogságos Szűzanya felé. Az Egyház az ő fennkölt alakját állítja az emberek lelki szeme elé. Mindenki különös módon igyekszik most gyermeki hódolatát kifejezni a Szűzanyának. Most, amikor engesztelő szentórára jöttünk össze, mi is kapcsolódjunk bele a Szűzanya lelkületébe, életébe és válasszuk elmélkedésünk helyéül az ő csendes, meghitt názáreti otthonát.

I.

„Abundavit delictum“

„Elszaporodott a bűn“

1. Mikor az ember tengeren utazik és megáll a hajó oldalán, szeme messze révedezik a tenger beláthatatlan messzeségébe, nem is sejti, hogy milyen mélységek fölött utazik. Az ember nem is gondolja, hogy milyen nyüzsgő életet rejt a tenger, fogalma sincsen, hogy mi rejlik a habok alatt. Néha, midőn nagy vihar

tör ki, amikor mélyen beleszánt a tenger vizébe és felveti azt a sok iszapot, ami a mélyén van, csak akkor látunk valamit abból, amit a tenger mélye rejt.

Ilyen az ember élete is. Látszólag síma az élet tükre. Nem is sejtjük, hogy mi mindent rejt annak mélye. Nem látjuk az élet sötét cselekedeteit, bűneit. Nem gondolunk arra, mennyi sok iszap és bűn, nyüzsgés és mozgás van annak mélyén, amelyeket az emberek is olyan szorgosan igyekszenek elrejtteni a nyilvánosság elől. Csak néha, mikor egy háború és a nehéz idők belevájnak az élet mélységébe és felvetik azt, ami a tenger mélyén van, akkor tudunk bele nézni abba a rengeteg bűnbe, abba a sok iszapba, szennybe, amelyet az élet rejt magában.

Amint látjuk ezt a sok bűnt, szennyet, iszapot, szinte arra gondolunk: hogyan is tud itt maradni az Úr Jézus közöttünk! Ránézünk az Úrra és kérdezzük, hogy annyi sok bűn és gonoszság miatt nem utál-e meg minket?! Valóban felfoghatatlan, hogy aki annyira utálja a bűnt, az erkölcsi romlottságot, amint itt körül néz körülöttünk, hogyan tud itt maradni és miért nem hagyja el ezt a bűnös földet, miért nem engedi a sorsára, hogy pusztuljon el abban a gonoszságban, amelynek útjára tért. Azonban az isteni Údvözítő nem a jókért jött a földre, hanem a bűnösökért. Azért jött, hogy a jónak az uralmát segítse elő!

Allandó engesztelés

2. Szünet nélkül vétkeznek az emberek! Szünet nélkül követik el a bűnt! Az engesztelésnek is, amellyel az isteni Üdvözítőt valamilyen módon vigasztalni, kárpótolni akarjuk, állandónak és szünetnélkülinek kellene lennie! Sajnos, kevesen vannak, akik gondolnak arra, hogy engesztelni kell az isteni Üdvözítőt ezért a sok-sok bűnért! Milyen kevesen vannak, akik igazán együttéreznek az Úrral! ... Ha kevesen is vannak itt a földön az engesztelő lelkek, van valaki mégis, aki meg nem szűnik engesztelni, aki nem szűnik meg könyörögni a bűnösökért! Van valaki, aki nem szűnik meg a maga lelkét, szeretetét, gyögedségét, tisztaságát és szentségét állandóan engesztelésül nyújtani az Úrnak. Ez a szünet nélkül engesztelő lélek, akit május havában különös módon tisztelünk: a Boldogságos Szűzanya. Állandóan ott áll isteni Fia előtt és mondja: Ne nézd gonoszságukat! Nézd azt a szeretetet, amellyel én ragaszkodom hozzád! Nézd azt a szeretetet, amelynél drágább nincs számodra! Azért, mert a Szűzanyát az Úr Jézus a legjobban szerette és azért, mert a Szűzanya tisztaságos lelke megengesztelte mindazért a gonoszságért, ami itt a földön történik, azért marad itt az Úr Jézus a földön! Ezért kedves az ő engesztelése! Ő a példakép, amelyet május havában lelkünk elé állítunk!

Ki nyújtja át Istennek?

3. Ha valamelyik egyszerű polgárnak eszébe jutnia, hogy az ő kertjéből néhány gyümölcsöt

szakítson és elvigye a királynak az ő egyszerű, szegényes, piszkos kosarában, lehetséges, hogy a király nem utasítaná vissza. Azonban egészen bizonyos, hogy ha azt a pár szem gyümölcsöt nem ő nyujtaná át, hanem átvinné a királynő, ékesen feldíszítené, ezüst tálcára helyezné és így vinné a királynak, mennyivel kedvesebben, szívesebben fogadná ő azt! Ezt a hasonlatot használja boldog Grignon Lajos; ilyen a mi engesztelésünk és a Szűzanya engesztelése. Hiszen elvihetjük mi is engesztelésünket közvetlenül a királyok Királyának. Nem fogja vissza-utasítani, hiszen a mi buzgóságunk, szeretetünk jelének tekinti. Azonban hogyha mi ezt odaadjuk a királynőnek, Máriának, és ő azt maga feldíszítené, felékesítené s úgy nyujtaná át Istennek, mennyivel szebb, mennyivel kedvesebb volna ez az áldozat! Vigyük oda a mi engesztelésünket a Szűzanyának, adjuk át mi is a világ Királynőjének, hogy tegye ezüstös tálcára, díszítse föl virággal és így adja az Úr Jézusnak, akkor egészen biztos, hogy kedvesebb lesz az Isten előtt, merthízen az nyujtja át, akit ő legjobban szeret az égben!

II.

„Tartsatok bűnbánatot!”

A bűn merészsége

1. Korunk romlottsága nem bujkál már a sötétségben. Nem rejtegeti gonosz cselekedeteit, hanem lassankint kimerészkedik a nagy nyil-

vánosságra. Nem szégyenkezik többé, nem tartja vissza a közfelfogásnak az ereje. Kezd mind hangosabb lenni, mindjobban megjön a bátorsága és lassankint parancsoló hangnembe megy át.

Ma már nem az a veszedelem, hogy megkísérti az embert, hanem a veszély az, hogy közfelfogássá válik és ront, rombol, elsősorban a divatnál. Arra törekszik, hogy a maga romlottsága divatos legyen és a divatnak az ereje, az embernek ez a szégyenletes függése a divattól, még a jókat is megtántorítja sokszor.

De még itt sem áll meg, hanem igyekszik közhangulatot teremteni. Az emberek közfelfogásának még nagyobb ereje van, mint a divatnak. Mert a divatot csak azok követik, akik nagyon akarnak tetszeni az embereknek. De a közfelfogás még azok lelkét is megfogja, akik nem akarták azt elfogadni. Át- és átjárja az emberek érzésvilágát és lassankint parancsoló módon lép fel. Ilyenkor a gonoszság nem áttolja a hatalmat is kezébe venni és irányítani, kényszeríteni azokat, akik hatalmában állanak.

Nyilvános engesztelés

2. Éppen ezért ennek az engesztelésnek, amellyel mi a jó Isten haragját akarjuk csendesíteni, nem lehet egészen a csendes visszavonultságnak magányában megmaradnia! Mivel a botrányok nyilvánosak, ezért az engesztelésnek is valamiképpen nyilvánosnak kell lennie! Különösképen nyilvánítani kell azt, hogy mi

ezekért a vétkekért akarjuk engesztelni az Urat!

Jónás próféta nagy engesztelő missziót hirdetett Ninivében. A főtéren kellett nyilvánosan bűnbánatot tartani. Szinte megdöbbentek az emberek, mikor mondta, hogy Isten büntető keze fog lesújtani rájuk, ha nem tartanak bűnbánatot. Manapság is erre van szükség! Mindannyian a nyilvánosság előtt is engeszteljük a megsértett, megbántott Űristent! A jó Istennek olyan formában nyujtsunk engesztelést, mint amilyen nyilvános a bűn! Legyen az engesztelés nyilvános szerte a világban! Szerte az országban mindenfelé az engesztelés gondolata megmozgatta már a lelkeket. Vannak egész városok, melyek engesztelő napot tartottak, hogy a jó Istent kiengeszteljék. Hallottunk egyéb közösségekről, hogy az engesztelést nyilvánosan beállították életükbe. Hallottuk, hogy vannak országok, ahol egyetemesen engesztelnek. Svájcban az egész ország engesztel a békéért. Spanyolország egyetemesen engesztel most, hogy elégtételt nyújtson a jó Istennek a sok-sok megbántásért. Ha mi még nem is tudjuk elérni, hogy itt nálunk is mindenki nyilvánosan, egyetemlegesen engeszteljen, mégis megtehetjük, hogy egyénenként legalább egy-egy napot választunk a hónapban vagy a héten, amikor mindig különös módon engesztelést tartunk. Legalább addig, míg ezek a nagy veszedelmek tartanak! De tarthatjuk ezt egész életünkön át is! Ezeken a napokon felajánljuk minden munkánkat, szen-

vedéseinket, kötelességteljesítésünket elégtételül.

Mária által

3. Ebben az engesztelésben, aki igazán összeköti az engesztelő lelkeket, az majd a Szűzanya lesz. Ő adja meg az engesztelés művének általános és egyetemes jellegét. Vigyük tehát oda mindannyian a Boldogságos Szűzanyához áldozatunkat, ő egyesítse mindazoknak a buzgó törekvését, akik az engeszteléssel egybe akarnak kapcsolódni lélekben, hogy így nyilvánosan és egyenkint is kedves és Istennek tetsző engesztelő áldozatot mutathassunk be az Úrnak! A Szűzanya fogja szent egységbe fogni az engesztelő lelkeket! Az ő názáreti szellemét fogja az engesztelő lelkek szent közösségében megvalósítani, és mindannyian fogjuk érezni azt a boldogságot, ami az Úr Jézussal való közösségből árad. A mi lelkünket is olyan egységbe fogja fogni, mint amilyen a názáreti otthonon belül volt.

III.

A názáreti otthon szelleme

Csendes elvonultságban

1. Szűz Mária élete a názáreti otthonban a csendes elvonultság élete volt. Úgy érezte a Szűzanya, hogy a názáreti otthon kis szentély, amelynek középpontja az ő isteni Fia, az

Úr Jézus, kit rábízott a mennyei Atya, hogy nevelje, táplálja, amíg megnő. Ebben a szent hivatásban a Szűzanya olyan kimondhatatlanul, olyan végtelenül boldognak érezte magát! Csendes elvonultságban élt és nem sokat törődött a világgal. Mit érdekelte őt a világ, mikor Jézusban a világ legnagyobb kincsét kapta! Miért ment volna a világba, amikor ebben a názáreti otthonban a tisztaság, a fennköltség volt a légkör! És ebben a csendes, tiszta légkörben a Szűzanya, mikor néha-néha észrevette az Úr Jézus homlokán a sötét felleget, odament hozzá, gyöngéden megsimogatta kezével. Nagyon jól tudta azt, hogy miért vannak ezek a sötét fellegek! Láttá, hogy az Úr Jézus érzi és látja azt a sok-sok bűnt, ami kint van a világban. Legálább érezze, hogy van, aki tisztaságos lelkű, akinek a lelke távol áll a bűntől. A Szűzanya élete az első engesztelő élet volt. Igazi engesztelés! Bár az Úr Jézus körül volt véve a világban a bűnök sokaságától és senki sem törődött vele, hogy engesztelje, tombolt körülötte a bűn, de ebben a csendes otthonban mennyivel más volt a légkör! Kevesen voltak, de mégis elegendően ahhoz, hogy gyengéd szeretetükkel engeszteljék az Úr Jézust! Ez a gyengéd szeretetük, tisztaságuk volt az engesztelésnek a munkája, amelytől az Úr Jézus megenyhült, amikor kint bűnt bűnre halmoztak. A Szűzanya is úgy tett, mint amikor a gyermekek elszomorodnak valami miatt, olyankor az édesanya azt mondja: ne fájjon, hogy az emberek rosszak, látod, itt van az édesanyád; meríts ebből erőt! És akármilyen

tehetetlen az édesanya szeretete, mégis a gyengédsége és melegsége olyan jól esik a gyermeknek. Így tesz a Szűzanya is! Az ő szentségével, odaadó gondosságával az Úr szentséges Szívének a legkedvesebb engesztelő áldozat.

Titok?

2. Ha a názáreti otthonnak ezt a csendes légkörét csak egy kicsit is ismerjük, ha ennek a szellemét magunkba szívtuk, megértjük azt, hogy engesztelni kell. Tomboljon körülöttünk a világ, égjen és szakadjon minden, a mi engesztelésünkben más a légkör. A gyengéd szeretet, a tisztaság engeszteli meg az Urat s ez az engesztelő szeretet olyan jól esik neki, hogy ennek kedvéért szívesen megbocsát. Azoknak, — ezek kedvéért! Ha a názáreti otthon szelleméből csak egy kicsit is lelkünkbe fogadunk, akkor nem lesz erős felettünk a világ! A Szűzanyával egyesülve a názáreti otthon légkörét akarjuk megvalósítani! A Szűzanyával ebben a szent közösségben élve igazán a tisztaság, az életszentség, az odaadás lesz majd a mi légkörünk is, amely kedves, égő áldozattá válik az Úr színe előtt. Akkor nem fog majd nehézséget okozni senkinek, hogy necsak nyilvánosan engeszteljen, hanem a lélek bensőségében. A jó Istennek bensőséges szeretetét nem lehet a nyilvánosság piacára vinni még akkor sem, ha nyilvános engesztelő órákat tartunk. A magányban virul az engesztelés legszebb virága.

3. Amikor megnövekedik a bűn, akkor nagyobb áldozatra, életáldozatra van szükségünk! Annál jobban szeressük az Istent, minél jobban gyűlölük! Az engesztelő életfelajánlásnak szentsége, tisztasága, bensősége olyan, hogy csak a názáreti otthon csendes magányában illatozik igazán kedvesen Isten előtt. Így kapcsolódjunk mi is az engesztelés művébe: egyesüljünk a Szűzanyával, és akkor a mi lelkünk is olyan lesz, mint amilyen volt a Szűzanyáé. A názáreti otthon tiszta légkörébe kapcsol ő és ebben az otthonban annál bensőségesebben tudjuk majd engesztelni az Urat, minél jobban lelkiek vagyunk és a hitből élünk.

Ha így engesztelünk, akkor úgy teszünk, mint a katona, aki elbúcsúzva a családjától, elmegy messzire küzdeni, aki szembenéz száz halállal, de beleteszi tarsolyába felesége és gyermekei fényképét. És amidőn ott a harcmezőn szenved, vérzik, előveszi az ő drága szeretteinek képét, ez bátorítja a harcra, mert tudja, hogy értük küzd, ez erősíti hűségét, mert tudja, hogy odahaza szerető lelkek gondolnak rá.

Ha mindig Máriával élünk, akkor akár milyen a gonoszság, csak ránézünk lélekben a Szűzanyára és érezzük, hogy az ő szerető, boldogságos szíve gondol reánk és törődik velünk, hűségre és kitartásra sarkall bennünket, hogy

megtartsuk, amit fogadtunk az engesztelő áldozatban. Lelkünk odaadó szeretetével engeszteljük az Urat és maradjunk hűek hozzá, hogy egész életünk kedves és illatozó engesztelő áldozat legyen Isten szent Felsége előtt!

A VILÁG KIRÁLYNŐJE

I.

Krisztus Király uralma.

Christus vincit!

1. A modern idők nagy lelki válságában, a lelki betegségek, szociális forrongások, társadalmi viharok idején egyre bizakodóbban, egyre hangosabban harsogja bele az Egyház az emberi lelkekbe: Christus vincit! Christus regnat! Christus imperat! Krisztus győz, Krisztus uralkodik, Krisztus parancsol és irányít!

Még élénk emlékezetünkben van az a nagy szorongattatás, melyet közvetlenül az Eucharisztikus Világkongresszus előtt átéltünk, amikor sötét felhők gyülekeztek fejünk felett és minden pillanat katasztrófával fenyegetett. A kongresszus csodálatos szentségimádási éjtszakáján felhangzott az éj sötétjében a megkövetés, az engesztelés szava, s utána az ezüstharsonák hangja: Christus vincit!... Christus regnat!... Christus imperat!... És ez a dallam mindenkinek szívébe markolt, bátorságot, reményt, biztatást adott!

Krisztus Király

2. A mai idők sem jobbak azoknál. Ma is időszerű arra gondolni, hogy bármennyire gyűlölik, szidalmazzák, üldözik is Krisztust, ő mégis Király marad, sőt éppen akkor emelkedik legjobban királyi alakja, amikor ellenségei azt hiszik róla, hogy legyőzték. Akármennyire el-lene is mondanak, mégis parancsol, igazgat és kormányoz isteni hatalmának teljességével.

Amde Krisztus uralkodása nem a fegyverek, az erőszak uralma, az ő győzelme a lélek szentélyében játszódik le. Ő akkor győz, amikor a lélek szerető szívvel aláveti magát akarátának, és átadja magát egészen az Ő vezetésének. Aki pedig Krisztust követi, nem jár sötétben, hiszen ő az *Út*, az *Igazság* és az *Élet*! Ezért szívesen indulunk utána és kívánjuk, hogy uralkodjék rajtunk!

Minden Jézust szerető lélek így szól hozzá: Uram, uralkodjál énbennem is! Uralkodj szívemben, lelkemben, életemben! — És Jézus szívesen fogadja a mi lelkünk hódolatát. Ha látja, hogy készségesen alávetjük magunkat az Ő uralmának, szívünket királyi trónusává teszi, és így, az Ő segítségével, az ő uralkodása alatt könnyen sikerül szenvedélyeinken győzelmet aratni, érzéseinket, életünket összhangba állítani Jézus elgondolásaival, isteni örök akaratával.

A kereszttől

3. A Krisztusnak készséges szívvel engedelmeskedő lélekhez így szól Krisztus Király:

Trónusom szívedben van, benned teljes az én uralmam! De ahol Krisztus szeretete uralkodik, ott keresztje is jelen van, ahol szeretete hatalmába kerítette a szívet, ott keresztje is uralomra jut. A szent Kereszt az az oltár, melyen Jézus feláldozta magát a lelkekért, ezen az oltáron mutatta be engesztelő áldozatát a menyeyei Atyának és eszközölte ki nekünk a megváltást. A gyalázat fáján magasztaltatott fel Krisztus Király, ezért nekünk sem lehet más-ként győzni, mint a kereszt és a szenvedés által.

*Krisztussal szenvedni —
Krisztussal uralkodni!*

4. A szenvedés némely embernek rettenetes gyötrelmet jelent, amely alatt egészen össze-törik, de akinek lelkében Krisztus uralkodik, ott a szenvedés tisztulást, felemelkedést, megdicsőülést hoz. — Szennvedni mindenkinek kell, de a szenvedés ma is sok léleknek a gyalázat-fája, amelynek súlya alatt összerogy. Csak azok számára, akik szívüket Krisztus ígájába hajtot-ták, királyi trón a kereszt, a megdicsőülés esz-köze! Minden szenvedés, amelyet életünkben Jézus iránti szeretetből fogadunk és engesztelésül viselünk, az övével egyesül. A mi áldozatunk az Ő áldozata lesz! Vele együtt szenvedni pedig annyit jelent, mint vele uralkodni!

II.

A világ Királynőjének tisztelete

Még mást is kíván az Úr!

1. Jézus élete áldozat és akik őt követik, azoktól is áldozatot kíván. Jézus trónja az engesztelés kereszttárára és ezen dicsőül meg minden engesztelő lélek. Ha él bennem az engesztelés szelleme, ha az ő szent akarata és tetszése szerint áldozom fel magamat, az Úr Jézus szívesen fogadja hódolatomat. Ha pedig azt látja, hogy szívesen szenvedek vele egyesülve, akkor irántam való túláradó szeretetében nem ismer többé mértéket: egészen nekem adja magát és tölem is azt kívánja, hogy én is adjam át neki egész életemet engesztelő áldozatul. De még mást is kíván Krisztus Urunk! Mondd, Uram Jézus, mi az, ami után eped a te Szíved és mi azt készségesen megadjuk neked! — Ha az Úr Jézus látja ezt a nagy szeretetet, hozzánk hajol és egészen eláraszt szeretetének melegével! S e túláradó szeretetben azt kívánja, hogy ne csak őt ismerjem el királynőnek, hanem Édesanyját is!

A világ Királynője

2. Jézusnak az a kívánsága, hogy az egész világ ismerje el a Szűzanyát a *világ Királynőjének*. Legyen ez a tisztelet általános, tisztelje és szeresse minden lélek az Ő Édesanyját.

Minél jobban szembefordul a világ Istennel, annál jobban kívánja, hogy a lelkek meghódoljanak a világ Királynőjének, gyermeki szeretettel és készséges odaadással.

Teljesítsük Jézusnak ezt a vágyát, hiszen Krisztus gondolatainak diadala éppen most időszerű, ebben találja megoldását minden égető mai korkérdés. Ha a Szűzanyát elfogadjuk királynőnknek és édesanyánknak, ha a Szűzanyának engedelmes és készséges alattvalói leszünk, ez Jézus nagy céljainak, akaratának megvalósulását jelenti. A Szűzanya tisztelete jobb időket hoz reánk és megoldást szerez minden kérdésben.

A világ Királynőjének ünnepe

3. Május havában minden ember hódol a Szűzanyának. Mikor ezt a hónapot befejezzük, határozzuk el, hogy megalapozzuk és állandósítjuk a Szűzanya uralmát önmagunkban. Uralkodjék bennünk Krisztus Király óhajta szerint és terjedjen el az egész világon a világ Királynőjének tisztelete. Legyen ezentúl a május első napja az ő különös ünnepe, mert ezen a napon szokták az Egyház ellenségei tüntetően kifejezésre juttatni ellenkezésüket. Hódoljunk előtte ezen a napon különösen és vonuljon el lelki szemeink előtt, mint egy fenséges körmenet azoknak a lelkeknek serege, akik Isten Anyját királynőjüknek választják, nemcsak azért, mert ő a *Nagyhatalmú Szűz*, hanem azért is, mert ő a *Szeretetreméltó Anya* is. Növekedjék napról-

napra az öt szeretők tábora, melyből senkinek sem szabad hiányoznia, aki Krisztus Királyt szereti.

A világ Királynőjének képe

4. Ha meg akarnók rajzolni a világ Királynőjének képét, akkor *trónusát* az emberi szívek alkotnák, akik tisztelettel és szeretettel adóznak neki. Dicsőséges erényei képeznék *királyi palástját*, amellyel minket oltalmaz a tévelygésektől. Ha a Szűzanya palástja takar, akkor könnyű lesz megvalósítanunk Krisztus kívánságait. Az örök élet titkát Jézus a Szűzanyára bízta és tőle tanulhatjuk meg legkönnyebben. Királynőnk egyik kezébe rajzoljuk a *földgömböt*, jelölül annak a hatalomnak, amit isteni Fia a szerény és alázatos Szűzanyának adott, hiszen ő minden kegyelem közvetítője. A földgolyón ül a *kis Jézus* s jelezze azt, hogy a Szűzanyának nincs nagyobb vágya, mint, hogy uralkodjék az egész világon, ő mindenkit hozzá akar vezetni. Másik kezébe *kormánypálcát* adunk, hiszen ő kormányoz, vezet, igazgat és neki mindenki engedelmességgel tartozik. A Szűzanya kormányzása az emberi lélek számára a legnagyobb boldogságot jelenti, mert senki sem akarhat jobbat nekünk, mint a Szent Szűz. Milyen könnyű anyai és királynői hatalmának alávetni magunkat, mikor tudjuk, hogy minden az ő anyai szeretetén nyugszik.

Ég és föld hódolata

5. Hogy pedig a világ Királynőjének képe teljes legyen, lássuk meg lelki szemünkkel, hogy neki hódol nemcsak a föld, hanem az ég is, a mennyország minden angyala, minden szentje. A legnagyobb elragadtatás, égi öröm hangján zengik az ő dicséretét. Ebben a kimondhatatlan harmóniában a kegyelem főmotívuma cseng ki! Minden üdvözült lélek örömmel fogadja a Szűzanyát királynőjének, örömmel hódol neki!

III.

A világ Királynőjének uralma

Új világ képe

1. Sokat beszélnek ma az emberek új világ kialakulásáról, új világ szelleméről, új életről. Legyen ez az új szellem a világ Királynőjének uralma. Legyen ez az ő tisztelete, és dicsérete új élet forrása! Induljon ki tőlünk az új világ kialakulása, mert hiszen ahol sokat szenvednek, ahol Jézus szentséges Szívének áldozatot hoznak, ott a legalkalmasabb talaja van Mária uralma megteremtésének. Ennek eljövételén dolgozunk, ha megértjük, hogy Jézus engesztelő áldozatot vár tőlünk. Tegyük le áldozatunkat a világ Királynője lábai elé, hogy ő mutassa be Istennek, hogy ezáltal sokkal értékebb és Isten előtt kedvesebb legyen.

Jézus és Mária áldása

2. Ha ettől a szeretettől áthatva megadjuk Máriának, a világ Királynőjének ezt a tiszteletet, akkor az Úr Jézus azt mondja nekünk is: „Szívem áldása, szeretetemnek tüze és akaratomnak ereje legyen veled!” Igen, Jézus ereje, szeretete és akaratának hatalma velünk lesz és megerősíti, áttüzesíti lelkünket, ha meghódolunk Anyja uralma előtt. Jézus Szűz Mária által akarja legyőzni a pokol hatalmát, a világot.

A világ Királynőjének győzelme

3. Mária, a világ Királynője győz a poklok felett, melybe e világfelfordulás következtében kerültünk! Győz a bűn felett, mely most uralomra jutott és tombol körülöttünk! A világ Királynője győz a világ felett, mely most megtagadja az engedelmességet Urának, Istenének, és a sátánnak veti alá magát. A minden kegyelem Közvetítőjét akarja az Úr Jézus felhasználni, hogy benne legyen teljes a megváltás győzelme. Így majd Mária győz, uralkodik és parancsol. *Maria vincit! Maria regnat! Maria imperat!* Ha pedig a világ ezt elismeri, akkor eljön a várva-várt béke! Az a béke, amit a világ nem adhat, csak a béke Királynője, Mária!

JÉZUS SZIVÉNEK KIVÁNSÁGA

Csodás látomások világa tárul lelkünk elé, ha a mai szentségimádáson a lélek szemével nézünk. Az Úr Jézus szentséges Szíve jelenik meg előttünk, meglátjuk az ő végtelen boldogságát, lángoló szeretetét. E szavakat intézi hozzánk: Édes gyermekem, akit kiválasztottalak, soha nem érdeklődöl, hogy mi az én szívem vágya és óhaja? Nézd, ezt kívánom: érezz velem! Érezd meg: „Szánom a sereget!” (Mk. 8, 2.) Halljad meg és értsed, én a próféta szavát ismétlem: „Tartsatok bűnbánatot!” (Mt. 3, 2.)

I.

„Tartsatok bűnbánatot!”

Miért szánom?

1. Miért szánja az Úr ezt a bűnös emberiséget? Azért, mert rohannak a kárhozat lejtőjén a pusztulás felé! Senki olyan mélyen nem nézett a kárhozat örvényébe, mint az Úr Jézus! Senki annyira nem látta, hogy a bűnnek az áradata hová sodorja az embert és mi vár rá ott, a kárhozat mélyén. Hiszen éppen azért jött,

hogya a kárhozat pusztulásától megmentsen, megszabadítson bennünket! Azért jött, hogy feláldozza önnönmagát és engesztelő életáldozatával engesztelje a mennyei Atyát, megmentsen bennünket a rettenetes kárhozattól! Pusztulnak a lelkek! Dübörgő szóval kellene belekiáltani az életbe: Emberek! Alljatok meg, hiszen belezuhantok a pusztulásba és kárhozatba!

Legalább én!

2. Ha sokan rohannak is a pusztulásba, ha sokan haladnak is a bűn útján, legalább én megállok az örvény szélén! Legalább én rádöbbenek arra, amire az isteni Üdvözítő akar figyelmeztetni! Legalább én megállok itt és szembeállok az árral! Kiragadom belőle magamat! Legalább én megszívlelem az isteni Üdvözítőnek figyelmeztető szavát: „Tartsatok bűnbánatot!” (Mt. 4, 17.) Különösen most, amikor olyan rettenetes csapások zúdulnak reánk, mikor minden pillanatban reánk szakadhat a halál fergege. Mit mond XI. Pius pápa enciklikája? Azt hangsúlyozza: „súlyos csapások, keserves megpróbáltatások idején, mikor az Isten segítségére nagy szükség volt, a keresztény nép vagy önként vagy szent lelkipásztorainak példáját és intelmét követve, a lelki élet két leghatalmasabb fegyveréhez nyúlt: az imádsághoz és a bűnbánathoz!”

Igen, ezen a szentórán, itt a legméltóságosabb Oltáriszentség színe előtt imádkozzunk!

Kérleljük meg a szentséges Szívet! Legalább én!
Legalább mi!

A bűnbánat szellemé

3. Az Úr Jézus Szíve a bűnbánat szellemét sürgeti! Az engesztelés első nagy lépése: visszafordulni a bűn útjáról és a bánat könnyeivel jóvátenni azt, amit elhibáztunk, amivel az Úr Jézus szentséges Szívét megbántottuk. Ez az első lépés. A bűnbánat könnyeit hullatni! Bűneinket siratni a bűnbánó Magdolna keserű könnyeivel! Kortonai Margitot, Sault, Ágostont, Egyiptomi Máriát kövessük.

Egyiptomi Máriát bűnös vágya még a Szentföldre is elvitte, hogy vétkezzék a zarándoklaton. De amikor a Szentsír kapujához ért és be akart oda menni, valami láthatatlan erő megállította és bármint erőlködött, nem tudott egy lépést sem tenni előre. Mindenki bemehetett, csak őt tartotta vissza valami földöntúli erő. Leült a templom bejáratánál egy köre, ott jutott eszébe, hogy talán azért nem tud belépni, mert nincs lelkében bűnbánat. Akkor sírni kezdett és egész életének minden vétke lelki szemei előtt állt. S mikor bűneit megsiratta, már nem volt akadálya, hogy belépjen a templomba. A Szűzanya oltárához ment, ott kérte a Szűzanya pártfogását, hogy közbenjárjon. Azután egész életét engesztelő áldozatul az Úrnak ajánlotta. Hosszú életén keresztül vezekelt a pusztában, siratta saját bűneit és azoknak a bűneit is, akik még nem kapták meg a bűnbánatnak azt a nagy kegyelmét, hogy ők is megtérjenek.

A mai szentségimádáson gondoljunk vissza életünk minden ballépésére, és akkor, amikor itt az Úr Jézus színe elé borulunk, bűnbánó lélekkel kérjük: Uram, irgalmazz nekünk, szegény bűnösöknek!

II.

Vezekeljünk engesztelésből!

Tisztultabb világot!

1. „Tartsatok bűnbánatot!” Ez az Úr szava az engesztelő lelkekhez. De nem elég a bűnbánat! Ha valaki igazán engesztelő lélek akar lenni, tovább kell mennie ezen az úton és a bűnbánat könnyeihez párosítania kell a vezeklés eszközeit. Az engesztelés kiragad bennünket a világ bűnös környezetéből, fölemel bennünket abból az alacsony világból, amelybe belesülylyedtünk, amikor bűnt követtünk el. A bűnös szenvedélyek viharát lecsitítja! Olyan jól esik a viharzó léleknek, a szenvedély tüzeiben hányódó szívnek, amikor az Úr csendet parancsol! Minél inkább érezzük a bűn nyomasztó voltát, annál inkább felszabadul a lelkünk, mikor az Úr Jézus a bűnbánatban megtisztít minket és a kegyelem tiszta, meleg, boldog világába emel! Ott az ő szívének, szellemének, szeretetének napja sugárzik felénk! Innen van az, hogy amikor az ember megtisztul a bűntől, akkor felmelegszik a lelke, új légkört kap, azt a tiszta légkört, amelyben úgy fürdik a lelkünk, mint a

tavaszi, meleg napsugárban. Szeretnénk az Apostollal együtt felkiáltani: „Uram! Jó nekünk itt lenni, építsünk három hajlékot!”

Ehhez harc kell!

2. Az Úr Jézus szentséges Szívének megkérleléséről és engeszteléséről szóló apostoli körlevelében azt mondja XI. Pius pápa: „Az önkéntes vezekléssel, fájdalmas önmegtagadásokkal, a bűnbánatnak ezerféle gyakorlatával a valódi keresztény ember leigazza az alacsony ösztönöket, melyek őt az erkölcsi rend megsértésére csábítják.” 1932 május 3. Az engesztelő élet tiszta légkörében küzdeni kell, föl kell venni a harcot a rossz ösztönökkel, rosszrahajló természetünkkel, mert harc nélkül nem megy! Ezért kell, hogy az ember abba ne hagyja az önfegyelmezést. Önnönmagának is szüksége van rá ahhoz, hogy biztosítsa magának a tiszta légkört, hogy a föl-föltörő ösztönöket legyőzze, természetének rosszrahajló voltán erőt vegyen. Az erkölcsi rend megsértésére vezet, ha az ember szabadon hagyja rosszrahajló természetét.

Nem gyengeség ez!

Az engesztelés nem gyengeség, nem léha pihenés, kvietizmus, hanem a vezeklésnek és önmagunk erős megfegyelmezésének erő kifejtése. Az engesztelés igenis tevékenységet sürget! Éppen az erőnek, a lélek erejének a kifejlődését, amely a jó Isten segítségével a lélek teljes győzelmére vezet! Erő az engesztelés, energia,

amely nem a vad kétségbeesés, nem is a félelem sugallta meghunyászkodás, hanem Jézus Szívének szeretetétől lángra gyulladt új élet! Ez az isteni szeretet nevel bennünket, hogy minél jobban meghaljunk önmagunknak, alacsony ösztöneinknek, minél jobban fojtsuk vissza rosszhajló természetünket, hogy felgyulladjon lelkünkben az isteni szeretet lángja, kifejlődjék bennünk Isten élete és hasonlósága. Ehhez pedig sok kegyelem kell! De a kegyelem útját sok-sok önmegtagadás és engesztelés kíséri! Aki a lelki magaslatok tiszta légkörébe akar jutni, annak fegyelmeznie kell magát! Csak a vezeklő lélekben lobban fel a tiszta szeretet lángja, amelyre az Úr Jézus tanít!

Nyissuk meg szívünket az Úr Jézus előtt, aki az oltárról széttárja a szeretetét és onnan bocsátja szét szent Szívének tüzes lángját, hogy lángra gyújtsa szívünket, ráneveljen bennünket az önfegyelmező életre!

III.

„Ime, az Isten Báránya!”

A szeretet túlcserdulása

1. Az engesztelésnek az útja ott kezdődik, amikor megszólal a lélek mélyén Isten szava: tartsatok bűnbánatot! Az engesztelő lélek akkor lendül Isten tisztult világába, mikor önmegtagadó lélekkel vezekel. De az engesztelés akkor bontakozik ki teljes pompájában, szépségében,

amikor nemcsak az Isten parancsainak az útján tud már járni, hanem az Isten-szeretetnek, a felebaráti szeretetnek az ösvényét is megtalálta. Amikor az Isten parancsolata számára már nemcsak kemény iga, hanem könnyű teher, életének törvénye. Amikor Isten akaratával teljesen egyezik az ő akarata. Amikor megtalálta a törvény lelkét, amely Istennek szelleme. Amikor az engesztelő lélek már megerősödött a szeretetben és átjárta keblét egészen Isten szeretetének a melege, akkor kezd igazán kibontakozni engesztelő áldozata. Mert az engesztelő lélek nemcsak a maga bűneit siratja, nemcsak önmagáért vezekel, hanem széjjelnéz embertestvéreinek körére, és amikor látja, hogy azok is gyengék, bűnösök és vétkesek, akkor az Isten-szeretet melegével odahajol lelkükhöz, hogy segítsen rajtuk. Úgy érzi, hogy neki is úgy kell tenni, mint az Isten Bárányának, aki azt mondta: azért jött, mert magára akarja venni a világ bűneit. Igen, ez az engesztelés szelleme, hogy az én testvéremért, az én embertársaimért, az én ellenségemért is engeszteljem az Urat, azoknak a bűnét is magamra vállaljam és ne féljek helyettük és értük bűnbocsánatot kiesdekelni, értük is vezekelni és megkövetni az Egek Urát! Ezért mondja XI. Pius pápa: „Ha az Isten parancsainak megtartásában annyira buzgó és a felebaráti szeretetben olyan erős lesz, amilyennek lennie kell, akkor nemcsak önmagáért és a saját bűneiért vezekel, hanem mások bűneinek kiengesztelését is magára vállalja! A nagy szentek példáját követve, akik koruknak összes bűneit magukra vették és

önmagukat engesztelő áldozatul felajánlották.” Ha nem Krisztus helytartója mondaná nekünk, hogy ilyen hősie feladatokra kell vállalkoznunk, hogy ne féljünk mások bűneit magunkra venni, helyettük vezekelni, érettük könyörögni, akkor alig merné az ember ezt a merész szót ajkára venni! De Krisztus helytartója nem fél attól, hogy hősiességre serkentsen bennünket. Ha romlott is ez a kor, mégis vannak hősie lelkék, akik nemcsak megerősödtek az isteni parancsolatnak az útján, hanem annyira föllángolt szívükben az Úr szeretete, hogy merik magukra vállalni a kor bűneit és merik életüket engesztelő áldozatul az Úrnak följánlani!

Fizesd ki az adósságát!

2. Chambon Máriának mondja az Úr Jézus: „Látod, leányom, neked a nyáj gondját kell viselned, éppen úgy, mint nekem. Naponkint ki kell fizetned a szerzetesi testület mindenegyres tagjának adósságát isteni igazságosságomnak. Én felelőssé teszek felebarátaid hibáiért! Te leszel az áldozat, akinek mindennap engesztelést kell nyújtania mindenki bűneiért!” Ha az Úr Jézus Szívének szeretete úgy tölt el bennünket, hogy szívünk egészen az ő szeretetétől lángol, akkor nekünk is azt mondja, vegyük magunkra a nyáj gondját.

Ki kell fizetni az isteni igazságosságnak az adósságot. Nem elég kifizetni, hanem magunkra kell venni! Ha a szülő a gyermekért, a gyermek a szülőért vezekelve, mennyivel több volna az isteni aratás.

„Felelőssé teszek a közösség hibájáért.” Akkor nem tudna a bűn ennyire győzni, ha mi is átéreznénk, hogy mit jelent felelősséggel bírni. Nem lehet azt mondani Káin szavaival: „Felelős vagyok-e én testvéremért?!” Igen, még akkor is felelősséggel tartozol, ha nem vagy az oka, hogy ő vétkes! A felebaráti szeretet hősi cselekedete, hősi önfeláldozása az, amikor nem félünk magunkra venni a felelősséget és nem nyugszunk addig, míg akiért engesztelünk, meg nem tér az Úrhoz!

Áldozat kell és az áldozat hősiességet kíván attól, aki arra hivatást kapott!

„A többit majd elvégzem én!”

3. Vianney Szent Jánost egy alkalommal nyilvános párizsi bűnös nő látogatta meg és az ő életszentségének hatására meggyőnt. Nem oldozta föl mindjárt, hanem azt mondta, hogy jöjjön el másnap. A nő azt hitte, hogy bizonyosan nagy vezeklést fog kapni elégtételül, de igen meglepődött, mikor a következő nap csak egészen kis elégtételt szabott rá. Mikor kérdezték Szent Jánost, hogy milyen elégtételt szokott adni, azt felelte: „Kis penitenciát szabok ki rájuk, a többit majd elvégzem magam!” — Igen, ez az engesztelés: „a többit majd elvégzem magam”. Magamra vállalni a bűnösért, az én testvérem helyett a vezeklést, mert ő még csak kezdő a lelki életben és talán összeroskadna, ha nagyobb vezeklést kellene végeznie, mint amivel tartozik az isteni igazságosságnak. Az engesz-

telő lélek magára veszi és kieszközli az isteni igazságosságtól, hogy bocsássa meg az Úr mindazt, amivel tartozik. Erősítse meg az ő lelkét és szentelje meg életét. És ez a készséges odaadás megemeli a lelket, hogy segítse a bűnből felemelkedni. Nem volna olyan romlott ez a kor, ha volnának engesztelő lelkek, akik nem félnek megvalósítani azt, amit XI. Pius pápa mondott, hogy ne féljünk a szentek nyomába lépni és másokért, a bűnös kor gyermekeiért vezekelni. Ha sokan lesznek majd az engesztelő lelkek, akkor meg tudjuk állítani ennek a bűnbe rohanó kornak a sodrát, akkor majd hozzá tudjuk segíteni ezt a kort, hogy megtalálja a visszavezető utat Krisztushoz!

*

Az idei egyetemi évnek folyamán hűségesen végeztük a nagykilencedet. Minden első pénteken engesztelő imádási órát tartottunk. A mai imádási órával ez a kilenced befejeződött. Amikor utolsó alkalommal leborulunk az Úr Jézus szentséges Szíve előtt, gondoljuk át mindazt, amit az év folyamán átelméltünk. Isten kegyelme árad ki onnan az oltárról. Az Úr Jézus örömeivel találkozott, hogy mi összejöttünk, hogy itt nyilvánosan és közösen engesztelő imádási órát tartottunk. Az Úr Jézus irgalma vezetett és ez az irgalom járta át most lelkünket. Nemcsak megerősített, hanem a hősiesség útjára vezetett. Isten kegyelméből történt, Istennek legyen hála! Isten kegyelme vezesse az engesztelő hősiessé lelküket, hogy szembeszálljanak a bűnös kor sodrával és megálljanak, kiragadják

magukat a bűnnek áradatából. Merjenek visszatérni Krisztushoz és az ő életszentségüknek és tisztaságuknak áldozatát tegyék az oltárra. A jó Istennek hála legyen érte! Ez a Szív, amely a mi szívünket is lángra gyújtotta, lelkesítsen és erősítsen, hogy merjük vállalni az engesztelést a kornak tévedéseiért és vétkeiért!

Bizonyosak lehetünk, hogyha az az egyetlen áldozat a Nyulak-szigetén kedves volt az Úr színe előtt és elég volt ahhoz, hogy az egész országot megmentse a pusztulástól, akkor annak a sok-sok engesztelő léleknek az önfelajánlása, akik az engesztelő áldozatot meghozták, hogy népünkért, hazánkért, családokért engeszteljenek, kedves lesz Isten előtt, és az Úr irgalmazni fog nekünk, nem engedi, hogy elveszünk, hanem egy új, boldogabb kornak hajnalát fogja reánk deríteni!

TARTALOM

Elöljáróba	3
Suscipe! . . . Miserere!	5
A kárhozat örvénye	15
Victima Peccatorum	26
„Szentek legyetek!“	36
Bőséges élet	48
Honnan — hová?	58
Közel az utolsó óra!	66
Ami legjobban fáj Krisztusnak	77
Engesztelő áldozat	88
Názáret légkörében	101
A világ Királynője	112
Jézus Szívének kívánsága	120

A SZERZŐ EGYÉB ENGESZTELÉSI ÉS ASZKÉTIKUS MŰVEI:

Engeszteljünk! Önfelajánlás. Budapest, Szent István Társulat kiadása, 1942. Ára 1'— P.

Engeszteljük Jézus Szívét! II. kiadás. Győr, 1943. Ára 80 f.

Engesztelő áldozat. Szalézi Művek kiadása, 1942. Ára 1'40 P.

A fatimai csoda. Szalézi Művek kiadása. Ára 70 fillér.

A fatimai Madonna üzenete. Szalézi Művek kiadása.
Két kötet. I. rész ára 2'20 P. II. rész ára 2'30 P.

A lélek magányában. Elmélkedések lelki napra. Szalézi Művek kiadása, 1942. Ára 80 fillér.

Sacerdotium aeternum. Lelkigyakorlatos elmélkedések a papságról. Budapest, Korda kiadása, 1940. Ára 4'20P.

Elmélkedések könyve. Két kötet. Budapest, Szent István Társulat kiadása. Ára 9'20 P.

Unua Eukaristia Esperanto Mondkunveno en Budapest, 1938. Ára 4'— P.

Ancilla Domini. A Miasszonyunk Iskolanővéreinek kalocsai anyaházában tartott szentbeszédok:

1. *Magvetés.* A szerzetesi életeszmenyről. Kalocsa, 1933. Ára 2'— P.
2. *Magvető.* Az alapító atya, Fourier Szent Péter szelleméről. Kalocsa, 1933. Ára 2'— P.
3. *Szántás-vetés.* Fourier Szent Péter pedagógiájáról. Kalocsa, 1934. Ára 2'— P.
4. *Jó mag.* A szerzetesi erényekről. Kalocsa, 1935. Ára 2'— P.
5. *Jó föld.* Az alapító anya: Le Clère Alexia szelleméről. Kalocsa, 1936. Ára 2'— P.
6. *Kalászhok.* A Miasszonyunk leányainak igazi szelleméről. Kalocsa, 1937. Ára 2'50 P.
7. *Mindennapi kenyér.* A szerzetesi életről. Kalocsa, 1937. Ára 2'50 P.

